



รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาสภาพการเลี้ยง วิธีการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของ
เกษตรกรในจังหวัดพัทลุง

A study the rearing condition marketing channel and needs of goat raising
support of farmers in Phatthalung province

โดย

สันติ ชิตชลธาร

สุวิทย์ แจ้ขุม

สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดพัทลุง

กองส่งเสริมและพัฒนาการปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์

เลขทะเบียนผลงานวิชาการ 65(2)-0216(8)-007



รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาสภาพการเลี้ยง วิธีการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของ
เกษตรกรในจังหวัดพัทลุง

A study the rearing condition marketing channel and needs of goat raising
support of farmers in Phatthalung province

โดย

สันติ ชิตชลธาร

สุวิทย์ แจ้ชุม

สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดพัทลุง

กองส่งเสริมและพัฒนาการปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์

เลขทะเบียนผลงานวิชาการ 65(2)-0216(8)-007

2565

รายงานการวิจัย : การศึกษาสภาพการเลี้ยง วิธีการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของ
เกษตรกร ในจังหวัดพัทลุง

ผู้วิจัย : สันติ ชิตชลธาร

สุวิทย์ เจียขุม

ปีที่ทำการวิจัย : 2564

คำสำคัญ : สภาพการเลี้ยง, การเลี้ยงแพะเนื้อ, วิธีการตลาด, ความต้องการส่งเสริม, จังหวัดพัทลุง

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพการเลี้ยง วิธีการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรในจังหวัดพัทลุง โดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 320 ตัวอย่าง ในการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนตุลาคม - ธันวาคม 2562 ใช้สถิติเชิงพรรณนา ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผล

ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไปถึงร้อยละ 74.69 ส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 65.00 และจบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีอาชีพหลักคือ เกษตรกรรม เกษตรกรส่วนใหญ่เลี้ยงแพะเนื้อลูกผสม เฉลี่ย 22.19 ตัว/ราย ผสมพันธุ์โดยใช้พ่อพันธุ์คุมฝูง มีพื้นที่ในการเลี้ยงแพะ เฉลี่ย 3.31 ไร่/ราย ร้อยละ 31.56 มีการปลูกหญ้าเลี้ยงแพะเฉลี่ย 0.78 ไร่/ราย มีการสะสมเสบียงอาหารสัตว์ร้อยละ 35.62 และร้อยละ 45.00 ไม่เคยให้อาหารข้นเลย และร้อยละ 65.31 มีการเสริมแร่ธาตุแก่แพะ หากเกิดปัญหาด้านสุขภาพส่วนใหญ่จะปรึกษาเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์ เกษตรกรส่วนใหญ่เลี้ยงแพะโดยใช้เงินทุนของตนเองเฉลี่ย 25,821.88 บาท/ราย เกษตรกรร้อยละ 72.50 ได้รับการส่งเสริมการบริการและสนับสนุนจากกรมปศุสัตว์ ซึ่งร้อยละ 94.69 เจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์เคยเข้าไปเยี่ยมเยียนและดูแลการเลี้ยงแพะ และร้อยละ 88.13 เคยได้รับบริการจากกรมปศุสัตว์ โดยเฉพาะการฉีดวัคซีนโรคปากและเท้าเปื่อย เกษตรกรที่เคยผ่านการอบรมการเลี้ยงแพะมีร้อยละ 78.75 เฉลี่ย 1.23 ครั้ง/ราย เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะในจังหวัดพัทลุงส่วนใหญ่เลี้ยงแพะเพื่อจำหน่าย ลักษณะการผลิตแพะแบบผลิตลูกแพะจำหน่ายและเลี้ยงขุนควบคู่กันไป รูปแบบเลี้ยงแพะแบบกึ่งซังกึ่งปล่อย สำหรับปัญหาการเลี้ยงแพะเนื้อส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=1.74$) ที่พบปัญหาในระดับมาก คือ การขาดแคลนพ่อแพะพันธุ์ดี และยังมีปัญหาที่มีแนวโน้มจะเป็นปัญหาระดับมากในอนาคต คือ ปัญหาด้านการตลาดและ ปัญหาด้านการขาดความรู้ในการป้องกันโรค ส่วนปัญหาด้านอื่นๆ ได้แก่ ไม่มีพื้นที่ปลูกหญ้า ขาดการเก็บสะสมเสบียงสัตว์ ขาดการรวมกลุ่มเกษตรกร อยู่ในระดับปานกลาง และไม่มีปัญหาในด้าน ขาดพื้นที่เลี้ยงสัตว์สาธารณะ ขาดแคลนน้ำใช้เลี้ยงแพะ ขาดแรงงาน ขาดแคลนเมล็ดพันธุ์พืชอาหารสัตว์ แม่แพะแสดงอาการเป็นสัตว์ไม่ชัดเจน แม่แพะผสมติดยาก ถูกตราราคาขาย และการบริการและส่งเสริมไม่ทั่วถึง

ตลาดและวิธีการตลาดของแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุง แหล่งจำหน่ายและตลาดของแพะเนื้อจังหวัดพัทลุง ส่วนใหญ่เป็นตลาดภายในจังหวัดร้อยละ 68.13 ซื้อขายผ่านพ่อค้าคนกลาง ร้อยละ 65.31 และร้อยละ 94.07 ใช้วิธีการชั่งน้ำหนักในการจำหน่าย เกษตรกรร้อยละ 66.25 นิยมจำหน่ายแพะขนาดเล็ก น้ำหนักไม่เกิน 20 กก./ตัว เพื่อใช้ในงานพิธีกรรมทางศาสนาอิสลามในพื้นที่ โดยจำหน่ายแพะน้ำหนักน้อยกว่า 20 กิโลกรัม ราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 168.5 บาท ส่วนแพะน้ำหนักมากกว่า 20 กิโลกรัม และแม่แพะปลดจำหน่ายราคาเฉลี่ยกิโลกรัมละ 128.84 และ 78.76 บาท ตามลำดับ และร้อยละ 31.87 จำหน่ายไปจังหวัดใกล้เคียง

ความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{x}=1.80$) แต่มีความต้องการบางด้านที่เกษตรกรมีแนวโน้มความต้องการส่งเสริมมาก ได้แก่ วิธีการให้ยารักษาโรค การสร้างโรงเรือน และโรคที่สำคัญ ส่วนความต้องการด้านอื่น เกษตรกรมีความต้องการส่งเสริมในระดับปานกลาง ได้แก่ วิธีการเลือกซื้อแพะแม่พันธุ์ วิธีการเลือกซื้อแพะพ่อพันธุ์ การเลี้ยงดูแม่แพะตั้งท้อง การคลอดและการจัดการในการคลอด การเลี้ยงดูแพะแม่พันธุ์ การเลี้ยงดูแพะพ่อพันธุ์ การจัดการผสมพันธุ์ วิธีผสมอาหารข้นไว้ใช้เอง การให้แร่ธาตุแก่แพะ วิธีการปลูกและการจัดการแปลงหญ้า วิธีการให้อาหาร วิธีจัดการกองทุนยาสัตว์ วิธีการจัดตั้งกลุ่ม การบริหารและการจัดการกลุ่ม บทบาทและหน้าที่สมาชิก ลักษณะของมาตรฐานฟาร์ม และการฆ่าสัตว์โดยวิธีมาตรฐานสากล ที่เหลือเป็นความต้องการส่งเสริมในระดับที่น้อย

สรุป สภาพการเลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุง ยังเป็นเกษตรกรรายย่อย เลี้ยงแพะเป็นอาชีพเสริม ส่วนใหญ่เป็นฟาร์มขนาดเล็ก สามารถจำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มเลี้ยงแพะแบบดั้งเดิม และ 2. กลุ่มเลี้ยงแพะเนื้อเพื่อธุรกิจ เกษตรกรขาดพ่อพันธุ์แพะพันธุ์ดี มีปัญหา ด้านสุขภาพแพะ ด้านการจัดการฟาร์ม และด้านการตลาด เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อต้องการรับการส่งเสริมมากที่สุด คือ วิธีการให้ยารักษาโรค ดังนั้นหน่วยงานในพื้นที่ของงานปศุสัตว์ด้านต่างๆ ต้องเข้าไปร่วมบูรณาการเพื่อส่งเสริมให้การเลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุงมีความมั่นคง และยั่งยืนในอนาคต

Report Title : The study of the rearing condition of goat raising marketing channel and the needs of support of farmers in Phatthalung province¹

Researchers : Santi Chitchonlatar

Suwit Jorichum

Keywords : Rearing condition, Goat raising, Marketing channel, Need for extension, Phattalung province

Abstract

The objective of this research was to study the rearing condition marketing channel and needs of goat raising support of farmers in Phatthalung province by using 320 questionnaires. Data had been collected during October – December 2019 and Descriptive statistics, percentage, mean and standard deviation were used. in data analysis and interpretation.

The results of this study revealed that most of the farmers were male (73.87%) with age up to 40 years old (74.69) and had achieved a primary school education. Most of them are Islamic. The main occupation is agriculture. Most of them are hybrid goat raising with average 22.19 goat per person and using goat breeder for breeding. Most of farmers had land for raising goat with average 3.31 rai per person on average. 31.56% of land was for planting grass, 0.78 rai per person on average. They reserved rice straw for provision of animal (35.62%) and 45.00% of farmer does not use concentrate as a feed stuff for goat. Mostly use mineral supplement for goat (65.31%) and consult livestock officials about health problems of goat. Most of farmers raised goat by using their own capital, 25,821.88 baht per person on average. They were supported and serviced by Department of Livestock Development (94.69%). Livestock officials had been visited 88.13% of farms and advised them about goat rearing. (81.56%) of farmers have good breed goat breeder and 78.75% of them had been trained about rearing goat, 1.23 times per person on average. There was a moderate level in the problems of goat raising ($\bar{x}=1.74$) as following: lack of area for raising animal, no planting grass for animal and reserving rice straw, animal breeding, epidemic disease and health condition, marketing, lack of farmers' grouping and inadequate services of authorities. But only the lack of good bull in breeding has a high degree of problem

Market and marketing channe of raising goat in Phatthalung Province. Sources and markets of goat meat , Phatthalung Province Most of them were in the provincial market, 68.13%. Most of them traded through middlemen 65.31% and 94.07% used weighted distribution methods. 66.25 percent of farmers prefer to sell small goats. Weight not more than 20 kg./head for use in Islamic religious rituals in the area. Goats weighing less than 20 kilograms were sold at an average price of 168.5 baht per kilogram, while goats weighed more

than 20 kilograms and mother goat were sold at an average price of 128.84 and 78.76 baht per kilogram, respectively, and 31.87% were sold to nearby provinces

The need of support of goat raising was moderate level ($\bar{x}=1.80$). The needs of support in moderate level were as following: how to choose bull , dam and goat, rearing pregnancy goat, management of labor and delivery, rearing bull and dam, breeding management, mixing of concentrate feed, mineral supplement for goat, planting grass and pasture management, method of making treated rice straw, feeding for goat, how to choose goat raising production, Internal and external parasites, Bloat, Hemorrhagic septicemia, herbs for treating animal, management of animal medicine fund, process of forming and management of group including roles and duties of members, standards of farm and international standard of animal slaughtering. The rest of needs of support were needed in low level.

In conclusion, the rearing condition of goat raising in Phatthalung province were smallholder farmers and goat raising as their second occupation. They have small number of goat per person. Groups of goat raising can be divided into 2 groups which are goat raising original way of life and culture. And groups of goat raising farming for business . Most of them have their own land but operate in small scale farms. Few of planting grass and feed reservation for provision of animal. They used bull in breeding and lacked of knowledge about goat raising. Main problems of raising goat were reproductive system problems, roughages, health condition of goat, farm management and marketing.

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก-ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค-ง
สารบัญ	จ-ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ซ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
กรอบแนวคิดการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
สถานการณ์การผลิตแพะเนื้อโลกและในประเทศไทย	5
สภาพภูมิศาสตร์และสภาพของประชากรจังหวัดพัทลุง	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการตลาดและวิธีการตลาด	7
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการ	8
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการส่งเสริม	9
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	13
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	13
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย	14
การเก็บรวบรวมข้อมูล	15
การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลข้อมูล	15

บทที่ 4 ผลและวิจารณ์ผล	16
ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานสภาพเศรษฐกิจและสังคมบางประการของเกษตรกร	16
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของเกษตรกร	16
ตอนที่ 2 สภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร	17
ส่วนที่ 2 ข้อมูลสภาพเลี้ยงแพะของเกษตรกร	20
ตอนที่ 1 การเลี้ยงและการให้อาหารแพะ	20
ตอนที่ 2 การผสมพันธุ์และการดูแลสุขภาพแพะเนื้อ	22
ตอนที่ 3 การได้รับบริการและส่งเสริมการเลี้ยงแพะ	24
ส่วนที่ 3 การตลาดและวิธีการตลาด	26
ส่วนที่ 4 ระดับปัญหาโดยจำแนกตามปัญหาด้านต่างๆในการเลี้ยงแพะ	29
ส่วนที่ 5 ความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร	31
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ	35
บทสรุป	35
ข้อเสนอแนะ	36
กิตติกรรมประกาศ	38
เอกสารอ้างอิง	39
ภาคผนวก	41
แบบสอบถาม	41

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา	14
ตารางที่ 4.1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของเกษตรกร	17
ตารางที่ 4.2 สภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร	18
ตารางที่ 4.3 ข้อมูลการเลี้ยงและการให้อาหารแพะ	20
ตารางที่ 4.4 ข้อมูลการผสมพันธุ์และการดูแลสุขภาพแพะเนื้อ	23
ตารางที่ 4.5 ข้อมูลการได้รับบริการและส่งเสริมการเลี้ยงแพะ	24
ตารางที่ 4.6 การตลาดและวิธีการตลาด	27
ตารางที่ 4.7 ระดับปัญหาการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร	30
ตารางที่ 4.8 ระดับความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร	31

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	3
ภาพที่ 2.2 วิธีการตลาดแพะเนื้อจังหวัดพัทลุง	28

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

จากแผนยุทธศาสตร์รายชนิดสัตว์ ยุทธศาสตร์แพะ พ.ศ. 2560--2564 กรมปศุสัตว์ มุ่งเน้นการเพิ่มศักยภาพในการผลิตแพะเพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดที่เพิ่มสูงขึ้น ทั้งในประเทศและกลุ่มประเทศประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนและนโยบายภาครัฐ กำหนดให้แพะเป็นสินค้าในยุทธศาสตร์การส่งเสริมสินค้าฮาลาล รวมถึงนโยบายภาครัฐส่งเสริมอาชีพการเลี้ยงแพะ ทดแทนพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจที่ไม่เหมาะสมและราคาตกต่ำ ตลอดจน รัฐมีนโยบายสร้างและพัฒนาเครือข่ายเกษตรกรให้เข้มแข็ง เช่น วิชาสหกิจชุมชน สหกรณ์ เพื่อยกระดับเกษตรกรที่เลี้ยงแพะให้มีรายได้ที่มั่นคงและยั่งยืนในสาขาปศุสัตว์ ด้วยความภาคภูมิใจในอาชีพตามยุทธศาสตร์ความเข้มแข็งภาคเกษตรกร ความมั่นคงของอาหารและพลังงาน เน้นให้เกิดการส่งเสริมและพัฒนาอาชีพด้านปศุสัตว์ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด และเพียงพอต่อความต้องการการของผู้บริโภค (กรมปศุสัตว์, 2561)

โครงการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของภาครัฐ มีทั้งโครงการที่ประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลายปัจจัย เช่น ความพร้อมของเกษตรกรทั้งองค์ความรู้และความมุ่งมั่นของเกษตรกรในการเลี้ยงแพะ ความพร้อมด้านการจัดการด้านอาหารสัตว์ เทคโนโลยีที่เหมาะสม การรวมกลุ่ม และการจำหน่ายหรือการตลาด เป็นต้น ซึ่งมีความต้องการแตกต่างกันออกไปในแต่ละพื้นที่ จังหวัดพัทลุง เป็นจังหวัดที่มีศักยภาพเหมาะสมในการส่งเสริมการเลี้ยงแพะ เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่มีปริมาณน้ำฝนเหมาะสมแก่การเจริญเติบโตของพืชอาหารสัตว์ อีกทั้งยังสามารถเลี้ยงแพะรวมกับการปลูกพืชเศรษฐกิจหลักในพื้นที่ เช่น สวนยางพารา สวนปาล์ม และสวนผลไม้ได้ดี เพราะแพะ สามารถใช้ประโยชน์จากวัชพืชในพื้นที่ปลูกพืชเศรษฐกิจ ช่วยลดแรงงานในการกำจัดวัชพืชและเป็นการหมุนเวียนและอนุรักษ์ทรัพยากร หากเกษตรกรได้รับการส่งเสริมอย่างเหมาะสมก็จะสามารถเพิ่มศักยภาพการผลิตให้เพียงพอต่อความต้องการของตลาด สร้างรายได้ให้กับเกษตรกร อย่างไรก็ตามในการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุงที่ผ่านมา อาจจะกล่าวได้ว่ายังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเนื่องมาจากยังขาดข้อมูลที่ใช้ประกอบการตัดสินใจหรือวางรูปแบบที่เหมาะสมในการจัดส่งเสริม การวางแผนการผลิตและการตลาด

ดังนั้น การศึกษาสภาพการเลี้ยง วิธีทางการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะของเกษตรกรในจังหวัดพัทลุง จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพื่อจะได้ทราบถึงลักษณะพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อ สภาพการเลี้ยงและปัญหาในการเลี้ยงแพะ การตลาด ตลอดจนความต้องการการส่งเสริมการเลี้ยงแพะที่แท้จริงของเกษตรกร ซึ่งจะเป็แนวทางในการส่งเสริมให้ตรงตามความต้องการ สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าว รวมทั้งเป็นข้อมูลในการกำหนดนโยบาย โครงการ หรือกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ สามารถเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตและเพิ่มจำนวนแพะให้เพียงพอต่อความต้องการของผู้บริโภคและเพื่อให้สอดคล้องกับเป้าหมายการเพิ่มประชากรแพะที่มีคุณภาพของพื้นที่ภาคใต้ตอนบนปีละไม่ต่ำกว่าร้อยละ 5 ตามแผนยุทธศาสตร์แพะของสำนักงานปศุสัตว์เขต 8 พ.ศ. 2563-2565 ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสภาพการเลี้ยงและปัญหาการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรในพื้นที่จังหวัดพัทลุง
2. เพื่อศึกษาวิธีการตลาดแพะเนื้อในพื้นที่จังหวัดพัทลุง
3. เพื่อศึกษาความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรในพื้นที่จังหวัดพัทลุง

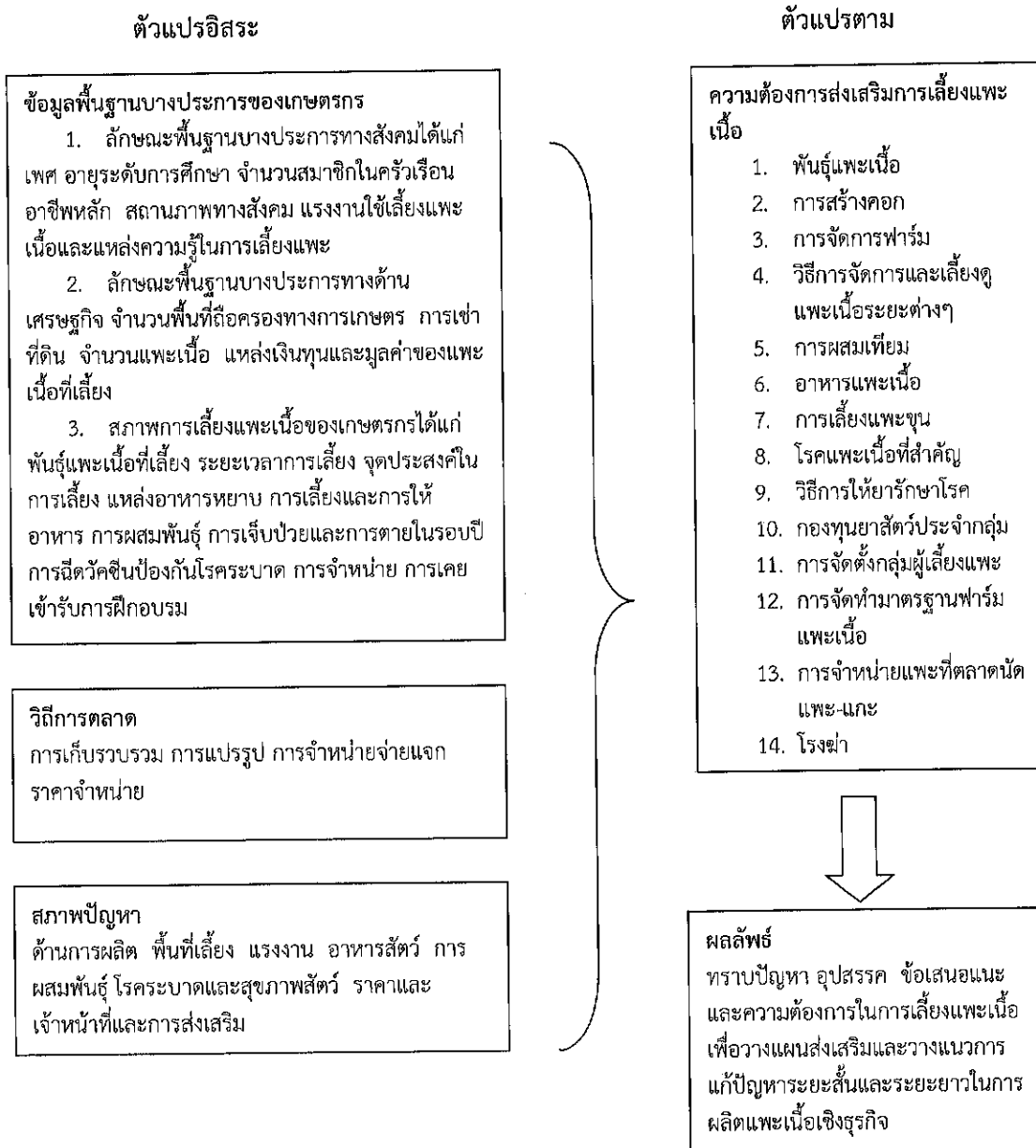
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงข้อมูลพื้นฐาน สภาพทางสังคมและเศรษฐกิจ สภาพการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร การปรับปรุงพันธุ์ การป้องกันโรค ความต้องการในการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรจังหวัดพัทลุง เพื่อเป็นแนวทางส่งเสริมในการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรจังหวัดพัทลุง
2. ทราบวิธีการตลาดแพะเนื้อของจังหวัดพัทลุง
3. ทราบปัญหา อุปสรรค ข้อเสนอแนะ และความต้องการในการเลี้ยงแพะเนื้อ สามารถนำผลการศึกษามาใช้วางแผนส่งเสริมและวางแผนการแก้ปัญหาในระยะสั้น ระยะกลางและระยะยาวในการผลิตแพะเนื้อในพื้นที่จังหวัดพัทลุง

ขอบเขตของการศึกษา

1. ทำการศึกษาข้อมูลสภาพการเลี้ยงแพะทั่วไป ข้อมูลพื้นฐานทางสังคมเศรษฐกิจบางประการของเกษตรกร ความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อ ปัญหาและอุปสรรค วิธีการตลาดแพะเนื้อ และความต้องการในการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรจังหวัดพัทลุง
2. ทำการศึกษาเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในพื้นที่ 11 อำเภอได้แก่ ประกอบด้วย อำเภอเมืองพัทลุง อำเภอควนขนุน อำเภอเขาชัยสน อำเภอปากพะยูน อำเภอศรีบรรพต อำเภอป่าบอน อำเภอตะโหมด อำเภอกงหรา อำเภอป่าพะยอม อำเภอบางแก้ว และ อำเภอศรีนครินทร์
3. ใช้แบบสอบถามแบบ ปลายเปิด-ปิด ที่ผ่านการทดสอบจำนวน 320 ฉบับ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่จังหวัดพัทลุง ในระยะเวลา 3 เดือน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนาและเขียนรายงานการศึกษา

กรอบแนวคิดการวิจัย



ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดวิจัย

นิยามคำศัพท์

สภาพการเลี้ยง หมายถึง ลักษณะพื้นฐานการประกอบอาชีพในการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรในจังหวัดพัทลุง ด้านการผลิต ด้านสังคม และด้านเศรษฐกิจ เช่น เพศ อายุ ศาสนา การศึกษา จำนวนพื้นที่ถือครองทางการเกษตร การเช่าที่ดิน จำนวนแพะเนื้อ แหล่งเงินทุนและมูลค่าของแพะเนื้อที่เลี้ยง เป็นต้น

การเลี้ยงแพะเนื้อ หมายถึง การใช้พันธุ์แพะเนื้อ การเลี้ยงดู การจัดการอาหาร การสุขาภิบาล เพื่อเพิ่มผลผลิตแพะเนื้อ ของเกษตรกรในจังหวัดพัทลุง โดยศึกษาข้อมูล เช่น พันธุ์แพะเนื้อที่เลี้ยง อาหารและการให้อาหาร การผสมพันธุ์ การเจ็บป่วยและการตายในรอบปี การฉีดวัคซีนป้องกันโรคระบาด เป็นต้น

วิธีการตลาด หมายถึง เส้นทางเคลื่อนย้ายผลผลิตแพะเนื้อจากแหล่งผลิตไปสู่ผู้บริโภคคนสุดท้าย วิธีการตลาด จะสามารถบ่งชี้ให้เห็นถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เช่น การเก็บรวบรวม การแปรรูป การจำหน่าย แจก ในสินค้าอื่น ๆ ได้ เป็นต้น

ความต้องการส่งเสริม หมายถึง ความต้องการของเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อ ที่มีต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐในการรับการส่งเสริม ปัจจัยการผลิตและองค์ความรู้ด้านต่างๆ ที่จำเป็นต่อการเลี้ยงแพะเนื้อ เพื่อให้สามารถประกอบอาชีพการเลี้ยงแพะเนื้อได้อย่างยั่งยืน เช่น พันธุ์แพะเนื้อ การสร้างคอก การจัดการฟาร์ม วิธีการจัดการ และเลี้ยงดูแพะเนื้อระยะต่างๆ การผสมเทียมอาหารแพะเนื้อ การเลี้ยงแพะขุน โรคแพะเนื้อที่สำคัญ วิธีการให้ยารักษาโรค กองทุนยาสัตว์ประจำกลุ่ม การจัดตั้งกลุ่มผู้เลี้ยงแพะ การจัดทำมาตรฐานฟาร์มแพะเนื้อ การจำหน่ายแพะเนื้อที่ตลาดนัดปศุสัตว์ โรงฆ่าสัตว์

จังหวัดพัทลุง หมายถึง พื้นที่ทำการศึกษาของโครงการในจังหวัดพัทลุงจำนวน 11 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองพัทลุง อำเภอกวนขนุน อำเภอเขาชัยสน อำเภอปากพะยูน อำเภอศรีบรรพต อำเภอป่าบอน อำเภอดงหมอย อำเภอหงาว อำเภอป่าพะยอม อำเภอบางแก้ว และอำเภอศรีนครินทร์

ระยะเวลาดำเนินงาน

ระหว่างเดือนตุลาคม 2562 – พฤษภาคม 2563 รวม 7 เดือน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำศึกษาค้นคว้า รวบรวมเอกสารและตำรา เพื่อให้เข้าใจและนำเสนอถึง หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการสังเคราะห์ข้อมูล เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางการวิจัย และสร้างกรอบแนวคิดในการการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ รายละเอียดดังนี้

1. สถานการณ์การผลิตแพะเนื้อในประเทศไทย

จากข้อมูลกรมปศุสัตว์ พ.ศ. 2562 ประเทศไทย มีจำนวนแพะทั้งหมด 803,768 ตัว โดยรวมกระจาย อยู่ตามภูมิภาคต่างๆของประเทศ อยู่ในพื้นที่ภาคกลาง 268,068 ตัว (ร้อยละ 33.35) อยู่ในพื้นที่ภาคใต้ 368,310 ตัว (ร้อยละ 45.82) อยู่ใน พื้นที่ภาคเหนือ 73,828 ตัว (ร้อยละ 9.18) อยู่ในพื้นที่ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ 93,526 ตัว (ร้อยละ 11.63) ในช่วงปี พ.ศ. 2555- 2562 ประเทศไทยมีจำนวนแพะ เพิ่มขึ้นดังนี้

1.1 พื้นที่ภาคกลาง ในปี 2555 มีแพะเนื้อจำนวน 156,909 ตัว และ ปี 2562 มีแพะเนื้อ จำนวน 268,068 ตัว เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 12.12 ต่อปี

1.2 พื้นที่ภาคใต้ ปี 2555 มีแพะเนื้อจำนวน 264,941 ตัว ปี 2562 มีแพะเนื้อจำนวน 368,310 ตัว ปี เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 5.57 ต่อปี

1.3 พื้นที่ภาคเหนือ ปี 2555 มีแพะเนื้อจำนวน 42,196 ตัวปี 2562 มีแพะเนื้อจำนวน 73,828 ตัว เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 10.71 ต่อปี

1.4 พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปี 2555 มีแพะเนื้อจำนวน 17,209 ตัว ปี 2562 มีแพะ เนื้อจำนวน 93,526 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 63.35 ต่อปี

ถ้าเปรียบเทียบกับประชากรแพะในพื้นที่ประเทศไทยพบว่า พื้นที่ภาคใต้มีประชากรแพะมากที่สุด คือ 368,310 ตัว (คิดเป็นร้อยละ 45.82 ของประเทศ) รองลงมาคือในพื้นที่ภาคกลาง 268,068 ตัว (คิดเป็นร้อยละ 33.35 ของประเทศ) พื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 93,526 ตัว (คิดเป็นร้อยละ 11.63 ของประเทศ) พื้นที่ ภาคเหนือมีแพะน้อยที่สุด 73,828 ตัว (คิดเป็นร้อยละ 9.18 ของประเทศ) ภาคเหนือ ได้แก่ เขต 5,6 ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ เขต 3,4 ภาคกลาง ได้แก่ เขต 1,2 และ 7 ภาคใต้ได้แก่ เขต 8,9 สถานการณ์การผลิตแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุง มีแพะ 21,900 ตัว คิดเป็น (ร้อยละ 2.72 ของประเทศ) (กรมปศุสัตว์ , 2562)

สถานการณ์ด้านการตลาด จากข้อมูลเครือข่ายเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะ-แกะแห่งประเทศไทย ตลาดการ บริโภคในประเทศ มีจำนวน 655,000 ตัว/ปี แยกเป็น ร้านอาหาร ร้อยละ 25 ตลาดท้องถิ่น ร้อยละ 50 ตลาด กรุงเทพมหานคร และเมืองท่องเที่ยว ร้อยละ 25 อีกทั้งมีการส่งออกแพะไปต่างประเทศ ได้แก่ เวียดนาม ลาว มาเลเซีย ประมาณปีละ 140,000 ตัว/ปี ในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ราคาเฉลี่ย 105 - 120 บาท/กิโลกรัม ภาคใต้ตอนบน ราคาเฉลี่ย 140 - 150 บาท/กิโลกรัม ภาคใต้ตอนล่าง ราคาเฉลี่ย 160 บาท/กิโลกรัม โดยภาพรวมตลาดยังมีความต้องการแพะ-แกะอีกมาก ทั้งตลาดภายในและตลาดต่างประเทศ (กรมปศุสัตว์,2563)

สภาพภูมิศาสตร์และสภาพของประชากรจังหวัดพัทลุง

ลักษณะภูมิประเทศ

จังหวัดพัทลุงมีลักษณะเป็นภูเขาและที่ราบสูงทางด้านทิศตะวันตก ประกอบด้วยเทือกเขาบรรทัด ถัดมาทางทิศตะวันออกเป็นพื้นที่ราบสลับที่ดอนและเป็นพื้นที่ราบลุ่มจรดทะเลสาบสงขลา พื้นที่ทั้งหมด ประมาณ 3,424 ตารางกิโลเมตร หรือ 2,140,296 ไร่ เป็นพื้นดิน 1,919,446 ไร่ พื้นน้ำ 220,850 ไร่ เป็นพื้นที่ทางเกษตร 1,327,270 ไร่ หรือร้อยละ 62 พื้นที่ป่า 384,438 ไร่ หรือร้อยละ 18 และพื้นที่อื่นๆ 428,588 ไร่ หรือร้อยละ 20 ลักษณะของพื้นที่ ประกอบด้วยพื้นที่ภูเขาที่มีลักษณะเป็นเทือกเขาที่มียอดสูงๆ ต่ำๆ มีความสูงเฉลี่ย ประมาณ 800 เมตรและลาดไปทางทิศตะวันออกลงสู่ทะเลสาบสงขลาในอัตราความลาดชัน หรือร้อยละ 25-30 เทือกเขานี้เป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขาานครศรีธรรมราช เรียกกันโดยทั่วไปในท้องถิ่นว่าเขาบรรทัด พื้นที่ภูเขามีนเนื้อที่รวมกันประมาณ 835.90 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 24.41 ของพื้นที่ทั้งหมดอยู่ในเขต พื้นที่อำเภอป่าบอน ตะโหมด กงหรา ศรีนครินทร์ ศรีบรรพต และป่าพะยอม พื้นที่ ลูกคลื่นลอนชัน เป็นส่วนที่อยู่ถัดจากเทือกเขาบรรทัด หรือพื้นที่เชิงเขาลักษณะ ภูมิประเทศเป็นเนินเตี้ยๆ ที่เรียกกันโดยทั่วไปในท้องถิ่นว่า “ควน” มีเนื้อที่ประมาณ 439.70 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 15.76 ของพื้นที่ทั้งหมด พื้นที่ราบมีเนื้อที่รวมกันประมาณ 1,485.54 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 43.38 ของพื้นที่ทั้งหมด ลักษณะพื้นที่ราบ และเนื่องจากเป็นที่ที่เหมาะสมแก่การกสิกรรม ประชากรส่วนใหญ่ของจังหวัดจึงนิยมตั้งถิ่นฐานหนาแน่นในบริเวณนี้ พื้นที่เกาะเป็นพื้นที่ในบริเวณทะเลสาบสงขลาในเขตจังหวัดพัทลุงตั้งอยู่ในเขตอำเภอปากพะยูนมีเนื้อที่รวมกันประมาณ 219.17 ตารางกิโลเมตร หรือร้อยละ 6.40 ของพื้นที่ทั้งหมด พื้นที่เกาะเป็นถิ่นที่อยู่ ของนกอีแอ่นกินรัง มีเนื้อที่รวมกันประมาณ 1.12 ตารางกิโลเมตร อนึ่ง พื้นน้ำในจังหวัดพัทลุงนั้นนับเป็นส่วนสำคัญของทะเลสาบสงขลา ประกอบด้วยทะเลน้อยและ ทะเลหลวงหรือทะเลสาบสงขลาตอนใน คิดเป็นเนื้อที่ประมาณ 344.16 ตาราง กิโลเมตร หรือร้อยละ 10 ของพื้นที่ทั้งหมด

ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดพัทลุงตั้งอยู่ในเขตมรสุมตะวันตกเฉียงเหนือ และมรสุมตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้มีสภาพอากาศแบบภาคใต้อยู่ภายใต้อิทธิพลของมรสุมที่พัดปกคลุมประจำฤดูกาล ทำให้ในปีหนึ่งๆ จะมีเพียง 2 ฤดูกาล คือ

1) ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่ปลายเดือนมีนาคม – กลางเดือนกันยายน โดยมีอุณหภูมิสูงสุดประมาณ 35.40 องศาเซลเซียส อุณหภูมิต่ำสุดประมาณ 24.00 องศาเซลเซียส โดยในช่วง 10 ปี จังหวัดพัทลุงมีอุณหภูมิเฉลี่ย 27-29 องศาเซลเซียส

2) ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่กลางเดือนกันยายน – กลางเดือนมีนาคม โดยปริมาณฝน สูงสุดในรอบปี 2556 – 2558 คือ เดือนธันวาคม 2558 วัดได้ 1,240 มิลลิเมตร มีความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ยสูงสุด 91.3 เปอร์เซ็นต์ และเฉลี่ยต่ำสุด 58.76 เปอร์เซ็นต์ ปริมาณน้ำฝน จังหวัดพัทลุงมีฝนเฉลี่ยทั้งปีในช่วง 10 ปี เท่ากับ 2,052.1 มิลลิเมตร

การปกครอง

- จังหวัดพัทลุง มีรูปแบบการปกครองและการบริหารราชการแผ่นดิน 3 รูปแบบ คือ
1. การบริหารราชการส่วนกลาง ซึ่งมีที่ตั้งในพื้นที่จังหวัดพัทลุง จำนวน 81 ส่วนราชการ
 2. การบริหารราชการส่วนภูมิภาค จัดรูปแบบการปกครองและการบริหารราชการออกเป็น 2 ระดับ
 - ระดับจังหวัด จำนวน 31 ส่วนราชการ 14 รัฐวิสาหกิจ
 - ระดับอำเภอ ประกอบด้วย 11 อำเภอ
 3. การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น 74 แห่ง 1 องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 เทศบาลเมือง 47 เทศบาลตำบล และ 25 องค์การบริหารส่วนตำบล

ประชากร

จำนวนประชากร ทั้งหมด 523,802 คน แบ่งเป็นเพศชาย 255,536 คน เพศหญิง 268,266 คน จำนวนครัวเรือนทั้งหมด 187,343 ครัวเรือน

โครงสร้างเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจของจังหวัดพัทลุง โครงสร้างส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสาขาการเกษตรกรรมเป็นหลัก รองลงมา ได้แก่ สาขาการชายฝั่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ จักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคลและของใช้ในครัวเรือน และสาขาอุตสาหกรรม โดยมีสัดส่วนตามผลิตภัณฑ์มวลรวมจังหวัด (GPP) ณ ราคาประจำปี พ.ศ. 2558 จำนวน 30,451 ล้านบาท รายได้หลักของจังหวัดพัทลุงมาจากภาคการเกษตร สินค้าเกษตร ที่สำคัญ ได้แก่ ยางพารา สุกร และข้าว โดยมีมูลค่า 30,441 ล้านบาท (สำนักงานจังหวัดพัทลุง, 2560)

3.แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการตลาดและวิถีการตลาด

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการตลาด

ตลาด (Market) หมายถึงการที่ผู้ซื้อและผู้ขายสามารถตกลงแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการต่างๆ กัน ได้อาจมีสถานที่หรือไม่มีก็ได้ องค์ประกอบของตลาดที่สำคัญ คือ 1. ผู้ซื้อ 2. ผู้ขาย 3. สินค้า 4. เงื่อนไข หรือกรรมวิธีการตลาด การตลาด (Marketing) หมายถึงระบบของการทำงานทางธุรกิจทั้งหมดที่กำหนดขึ้น เพื่อวางแผนเกี่ยวกับการตั้งราคา การส่งเสริมการตลาดและการจำแนกแจกจ่ายผลิตภัณฑ์หรือบริการ เพื่อใช้บำบัดความต้องการให้แก่ลูกค้าในปัจจุบันและผู้คาดหวังจะเป็นลูกค้าในอนาคต หน้าที่การตลาด (Marketing functions)

1. การทำหน้าที่ในการแลกเปลี่ยน (Exchanging function)
 - หน้าที่ในการซื้อ (Buying)
 - หน้าที่ในการขาย (Selling)
2. การทำหน้าที่ทางกายภาพ (Physical function)
 - การแปรรูป (Processing)

- การเก็บรักษา (Storage)
- การขนส่ง (Transportation)
- 3. การทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวก (Facilitating function)
 - การกำหนดมาตรฐานสินค้า (Grading and standardization)
 - ด้านข่าวสารการตลาด (Marketing intelligence)
 - ด้านการเงิน (Financing)
 - ด้านการรับภาระการเสี่ยงภัย (Risk bearing)

ระบบการตลาด

ระบบการตลาด (Marketing system) หมายถึง ลักษณะความสัมพันธ์ของกิจกรรมทางเศรษฐกิจทุกชนิดในกระบวนการตลาด รวมทั้งความสัมพันธ์ของการบริการผู้ให้บริการและผู้รับบริการในตลาด ระบบตลาด แบ่งเป็น 2 ระบบ

1. ระบบการตลาดแบบเข้าสู่ศูนย์กลาง (Centralize system) ได้แก่ระบบตลาดสินค้าเกษตรที่มีแหล่งผลิตกระจุกกระจายถูกนำผลผลิตเข้ามาสู่ตลาดกลาง เพื่อรวบรวมส่งโรงงานหรือส่งออก เช่น ข้าวโพดมันสำปะหลัง หรือยางพารา เป็นต้น
2. ระบบการตลาดแบบกระจายออกจากศูนย์กลาง (Decentralize system) ได้แก่ระบบตลาดสินค้าเกษตรที่มีแหล่งผลิตเฉพาะแห่ง เช่น ลำไยจากลำพูน ลองกองจากต้นหยงมีส์ ส้มโอบนศรี โดยที่ผลผลิตถูกกระจายไปยังผู้บริโภคท้องถิ่น ทั้งภายในและภายนอกประเทศ เป็นต้น

วิธีการตลาด

วิธีการตลาด (Marketing channel) หมายถึง เส้นทางเคลื่อนย้ายผลผลิตจากแหล่งผลิตไปสู่ผู้บริโภคคนสุดท้าย วิธีการตลาด จะสามารถบ่งชี้ให้เห็นถึงกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เช่น การเก็บรวบรวม การแปรรูป การจำหน่ายแจก ในสินค้านั้น ๆ ได้ (สมคิด, 2543)

4.แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการส่งเสริม

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการ

ความต้องการ (Needs) หมายถึง ความอยากได้ ใครได้หรือประสงค์จะได้ และเมื่อเกิด ความรู้สึกดังกล่าวจะทำให้ร่างกายเกิดการความขาดสมดุล วัตถุประสงค์ของการส่งเสริมได้ตามหลัก แนวคิด ทฤษฎี และตรงตามความต้องการของเป้าหมายเอง แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความต้องการที่ใช้ใน การส่งเสริมและพัฒนาการเกษตร ได้แก่ ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์

ทฤษฎีความต้องการของ แมคเคลแลนด์ ทฤษฎีความต้องการของอัลเดอร์เฟอร์ และทฤษฎีความต้องการของเฮอชเบอร์ก ทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ อับราฮัม มาสโลว์ เชื่อว่ามนุษย์เป็น "สัตว์ที่มีความต้องการ" (wanting animal) และเป็น การยากที่มนุษย์จะไปถึงขั้นของความพึงพอใจอย่างสมบูรณ์ โดยเรียงลำดับความต้องการของมนุษย์ จากขั้นต้นไปสู่ความต้องการขั้นต่อไปได้เป็นลำดับดังนี้ 1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs) 2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs) 3. ความต้องการ

ความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and love needs) 4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Esteem needs) 5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self-actualization needs)

ทฤษฎีความต้องการของแมคเคลแลนด์ เดวิด แมคเคลแลนด์ มีแนวคิดที่ว่ามีมนุษย์มีการเรียนรู้ความต้องการจากสิ่งของที่เกี่ยวข้อง จนมีความต้องการที่ถูกก่อตัวและพัฒนาตลอดช่วงชีวิตของตน แมคเคลแลนด์ ได้กำหนดความต้องการ ของมนุษย์ออกเป็น 3 ประเภท 1. ความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement) 2. ความต้องการความผูกพัน (Need for Affiliation) 3. ความต้องการอำนาจ (Need for Power)

ทฤษฎีความต้องการของอัลเดอร์เฟอร์ เคลย์ตัน อัลเดอร์เฟอร์เป็นผู้จัดกลุ่มความต้องการของมนุษย์ ออกเป็น 3 กลุ่ม ซึ่งรู้จักกันดี ในทฤษฎีที่เรียกว่า ทฤษฎี ERG (ERG theory) ได้แก่ ความต้องการดำรงชีวิตอยู่ (Existence Needs) ความต้องการความสัมพันธ์ (Relatedness Needs) ความต้องการก้าวหน้า (Growth Needs) ทฤษฎีความต้องการของเฮอชเบิร์ก เพรตเตอร์ริค เฮอชเบิร์ก ได้เสนอพัฒนา ทฤษฎีสองปัจจัย (Two-Factor Theory) ที่พัฒนา มาจากทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ โดยกล่าวว่าความพึงพอใจและแรงจูงใจ เป็นแรงขับให้มนุษย์เกิด พฤติกรรมต่าง ๆ ได้แก่ ปัจจัยอนามัย (Hygiene factors) และปัจจัยจูงใจ (motivating factors) (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2561)

แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการส่งเสริม (Extension)

การส่งเสริม หมายถึง การวางแผนโครงการใดโครงการหนึ่ง ในการนำเอา ความรู้ทางด้านเทคโนโลยี และการวิจัยต่างๆ นำออกไปสู่ประชาชนในชนบท โดยความรู้ที่นำออกไปนั้น ประชาชนสามารถรับรู้และนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย โดยประยุกต์เข้ากับสภาพแวดล้อมและความเป็นอยู่ของประชาชน ในแต่ละท้องที่ ซึ่งการถ่ายทอดความรู้ ต้องคำนึงถึงการใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม (Appropriate Technology) เพื่อให้ประชาชนมีความ เป็นอยู่ที่ดีขึ้นและเป็นประโยชน์ต่อชุมชน อีกทั้งมีการพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจและ จริยธรรมควบคู่กันไป

การส่งเสริมการเกษตร (Agricultural extension) คือการให้บริการหรือระบบที่ช่วยเหลือ ประชาชน โดยวิธีการให้การศึกษ (Education procedure) เพื่อปรับปรุงวิธีการและเทคนิคทางการ เกษตร เพื่อเพิ่ม ประสิทธิภาพในการผลิตและรายได้รวมทั้งการปรับปรุงระดับความเป็นอยู่ (Level of living) ระดับมาตรฐาน ทางการศึกษา และสังคมของชีวิตชนบทให้ดีขึ้น กล่าวโดยสรุป การส่งเสริมการเกษตรคือเป็นกระบวนการใน การปรับปรุงประสิทธิภาพ การผลิตของเกษตรกรในชนบท รวมทั้งวิถีชีวิตให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อีกทั้งเป็น การให้บริการแก่ ประชาชนด้านการเกษตร โดยให้คำ ปรึกษา แลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนแก้ไขปัญหา ต่างๆ เพื่อให้เขาได้รับความรู้นำไปปฏิบัติ ด้วยตัวของเขาเอง จนสามารถช่วยเหลือตัวเองได้

งานส่งเสริมการเกษตรที่นักส่งเสริมการเกษตรต้องมีความรู้ความเข้าใจถึงปัญหาที่แท้จริง ของ กลุ่มเป้าหมายเพื่อที่ช่วยให้เขาได้ช่วยเหลือตัวเองโดยการเพิ่มความรู้ประสบการณ์ และทักษะ ในด้านอาชีพ ทางการเกษตร ดังนั้นโดยทั่วไปแล้ววัตถุประสงค์ของการส่งเสริมการเกษตรอาจสรุปได้ ดังนี้

1. เพื่อกระตุ้นและสนับสนุนให้เกษตรกรมีความสามารถในการผลิตทางการเกษตร เพื่อใช้ บริโภคในครัวเรือนและทำเป็นอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เพื่อแนะนำ ส่งเสริมให้เกษตรกรเข้าใจถึงกระบวนการพัฒนาการผลิตที่สมบูรณ์แบบ โดยมีการจัดให้ มีการร่วมมือและประสานกับ สถาบันของรัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องและเกี่ยวกันอันจะอำนวยประโยชน์ต่อ การพัฒนาการผลิต และรายได้

3. เพื่อช่วยเหลือให้เกษตรกรได้เข้าใจในสภาวะต่างๆ เกี่ยวกับตนเองรู้จักปัญหา ความต้องการ ที่แท้จริง อันจะยังผลให้มีการพัฒนาการผลิตได้ผลตรงตามความต้องการ
4. เพื่อจัดสร้างบรรยากาศให้เกษตรกรมีโอกาสในทางพัฒนาปัญญา หรือความรู้ ความสามารถ เพื่อรู้จัก ปฏิบัติตนให้มีค่าทางเศรษฐกิจและสังคม มีวิธีการทำงาน ศิลปะปฏิบัติตน ในการครองชีพและสังคม
5. เพื่อช่วยให้สมาชิกในครอบครัวเกษตรกรมีส่วนร่วมในการพัฒนามากขึ้น โดยรู้จักจัดการใช้แรงงาน และทรัพย์สินให้ได้ผลสูงสุด เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น
6. เพื่อสร้างความภาคภูมิใจความเป็นอยู่และอาชีพ ความมีอิสระและพึ่งตนเอง มีความรัก ต่อถิ่นที่อยู่ และประเทศชาติอันจะสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง (วรทัศน์, 2546)

4.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุญส่ง และสิริพงษ์ (2555) ศึกษาสภาพการเลี้ยงและวิธีการตลาดแพะเนื้อของเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนผู้เลี้ยงแพะในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า สมาชิกวิสาหกิจชุมชนผู้เลี้ยงแพะส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย 47.86 ปี นับถือศาสนาพุทธ จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีอาชีพหลักทำสวนยางพารา ปาล์ม น้ำมัน เลี้ยงแพะเป็นอาชีพเสริม มีประสบการณ์ในการเลี้ยงแพะเฉลี่ย 5.18 ปี มีวัตถุประสงค์ หลักในการเลี้ยงแพะเพื่อจำหน่าย ลักษณะการผลิตแพะแบบผลิตลูกแพะจำหน่ายและเลี้ยงขุน ควบคู่กับ รูปแบบการเลี้ยงแพะเป็นกึ่งขังกึ่งปล่อย พันธุ์แพะส่วนใหญ่เป็นแพะพันธุ์ลูกผสม มีรายได้เฉลี่ยจากการเลี้ยงแพะ 94,217.22 บาท แหล่งจำหน่ายผลผลิตแพะส่วนใหญ่จำหน่ายให้กับพ่อค้าคนกลาง และจำหน่ายเพื่อบริโภคในท้องถิ่น มีเพียงบางส่วนที่ส่งจำหน่ายต่างจังหวัด ปัญหาส่วนใหญ่ของเครือข่ายวิสาหกิจชุมชน ด้านสุขภาพแพะ มีปัญหาโรคพยาธิ/โรคติดต่อ ความรุนแรงของปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการจำหน่ายและตลาดแพะ มีปัญหาแพะราคาถูก ความรุนแรงของปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง ข้อเสนอแนะของเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนที่ต้องการสนับสนุน คือแพะพ่อพันธุ์สายเลือดสูง การเจาะเลือดการตรวจบริการสุขภาพแพะการตลาด โรงเชือดแพะเชิงจำหน่ายเนื้อแพะและการแปรรูปในจังหวัดนครศรีธรรมราช

จันทนา และวาลี (2548) รายงานว่าเกษตรกรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์นิยมเลี้ยงแพะเนื้อลูกผสม โดยวิธีเลี้ยงแบบขังสลับปล่อย มีวัตถุประสงค์เพื่อการจำหน่าย โดยจำหน่ายตลาดภายในจังหวัดเป็นหลัก ส่วนฟาร์มขนาดกลางนั้นจำหน่ายทั้งตลาดภายในจังหวัดและต่างจังหวัดแต่ฟาร์มขนาดใหญ่ พบว่าจำหน่ายตลาดต่างจังหวัดมากกว่า การซื้อขายแพะเนื้อส่วนใหญ่ ใช้วิธีการซึ่งน้ำหนักและจำหน่ายผ่านพ่อค้าคนกลาง คือผู้รวบรวมในท้องถิ่นมีเฉพาะฟาร์มขนาดกลางเท่านั้นที่จำหน่ายให้กับผู้รวบรวมท้องถิ่นโดยตรง ปัญหาอุปสรรคจากการประกอบอาชีพการเลี้ยงแพะเนื้อ พบว่าเกษตรกรมีปัญหามากที่สุด ด้านการตลาด จำหน่ายผลผลิตและราคาที่ไม่แน่นอน เนื่องจากสภาวะตลาด ขึ้นอยู่กับ อุปสงค์ - อุปทาน ของผู้บริโภค รongมาคือ ปัญหาด้านสุขภาพสัตว์ โรคและพยาธิ นอกจากนี้ยังมีปัญหาด้านขาดแคลนพ่อแม่พันธุ์ที่ดี เพื่อใช้ในการปรับปรุงพันธุ์ตลอดจนปัญหาด้านขาดแคลนอาหารหยาบในฤดูแล้ง และปัญหาด้านประสิทธิภาพการผลิต ขาดความรู้ ด้านการเลี้ยง การจัดการและการป้องกันโรคพยาธิและสุขภาพสัตว์-

ยรรยง และคณะ (2556) รายงานว่าการเลี้ยงแพะของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ตอนบน เกษตรกรส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย อายุ 41-50 ปี ร้อยละ จบการศึกษาระดับประถมศึกษา นับถือศาสนาอิสลาม มีพื้นที่เกษตรกรรมเฉลี่ย 21.9 ไร่ มีแหล่งอาหารในการเลี้ยงแพะที่เพียงพอ โดยอาศัยวัชพืชที่ขึ้นภายในสวน เกษตรกรมีการจัดทำแปลงพืชอาหารสัตว์โดยเฉลี่ย 4.3 ไร่ มีการใช้พันธุ์พืชอาหารสัตว์สำหรับแพะ มีการได้นำมูลแพะมาใช้ในเกษตรกรรมของตนเอง ด้านพันธุ์มีการใช้พันธุ์พื้นเมืองที่แข็งแรงมีการพัฒนา

พันธุ์อย่างต่อเนื่อง การคัดเลือกพันธุ์จากฟาร์มของตนเองหรือยืมพ่อพันธุ์จากเพื่อนสมาชิก ด้านโรงเรือน คอก เลี้ยงหรือโรงเรือนที่ได้มาตรฐาน แยกเป็นสัดส่วน อากาศถ่ายเทสะดวก แพะเนื้อส่วนใหญ่มีการฉีดวัคซีน ป้องกันโรคระบาด และมีการถ่ายพยาธิเป็นประจำทุกปี มีการใช้สมุนไพรในท้องถิ่นในการรักษาโรค

ชูตา (2558) รายงานว่า การเลี้ยงแพะเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มของเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะในจังหวัดสงขลา พบว่าทั้งผู้เลี้ยงแพะเนื้อและแพะนม ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย นับถือศาสนาอิสลาม มีการจัดการการเลี้ยงแพะ คล้ายกันทั้งจำนวนแรงงานที่ใช้เลี้ยงแพะ พื้นที่เลี้ยงแพะ ประสบการณ์การเลี้ยงแพะ และมีวัตถุประสงค์การ เลี้ยงแพะเพื่อจำหน่ายผลผลิตเป็นหลัก ส่วนการวิเคราะห์ศักยภาพบนฐานแนวคิดต้นทุนและผลตอบแทน พบว่าต้นทุนการเลี้ยงแพะประกอบด้วยต้นทุนผันแปรและต้นทุนคงที่ โดยต้นทุนผันแปรมีมูลค่าค่อนข้างสูง ค่า พันธุ์แพะที่เกษตรกรซื้อมามีสัดส่วนของต้นทุนสูงที่สุด ในส่วนผลตอบแทนเฉลี่ยที่ได้มาจากการจำหน่ายแพะมี ชีวิตเป็นสัดส่วนสำคัญที่สุด และปริมาณผลผลิตที่จุดคุ้มทุน โดยคำนวณจากราคาขายของแพะหนึ่งตัวเฉลี่ย 7,000 บาท คือเกษตรกรควรเลี้ยงแพะให้ได้น้ำหนักอยู่ที่ 17.1 กิโลกรัมต่อตัว จึงจะคุ้มทุน โดยจำหน่ายที่ ราคา 152.7 บาทต่อกิโลกรัม

วิภาวี และคณะ (2563) รายงานว่าเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะในเครือข่ายของศูนย์วิจัยและบำรุงพันธุ์สัตว์ สุราษฎร์ธานี ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย นับถือศาสนาพุทธ อายุเฉลี่ย 45.65 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอน ปลาย มีอาชีพการทำสวนยางพารา มีรายได้ครัวเรือนเฉลี่ย 176,158.73 บาท/ปี พื้นที่ถือครองมากกว่า 20 สภาพการเลี้ยงแพะส่วนใหญ่ มีประสบการณ์ 1-5 ปี ใช้แรงงาน 2 คน มีแพะระหว่าง 21 - 40 ตัว สายพันธุ์ หลักเป็นแพะลูกผสม เลี้ยงแบบกึ่งขังกึ่งปล่อย ใช้กากปาล์มเป็นอาหารชั้น อาหารหยابใช้หญ้าเนเปียร์ ใช้ อาหารในสภาพสด น้ำหนักแพะที่จำหน่ายระหว่าง 21 - 30 กิโลกรัม ราคาที่จำหน่ายได้ระหว่าง 141 - 160 บาท มีรายได้จากการเลี้ยงแพะ 84,722.22 บาท/ปี และใช้ทุนตนเองในการทำฟาร์ม ค่าเฉลี่ยความต้องการ เลี้ยงแพะเชิงธุรกิจพบว่าความต้องการเลี้ยงแพะลูกผสม ความต้องการใช้พ่อพันธุ์ในการปรับปรุงพันธุ์ ความ ต้องการใช้เทคโนโลยีด้านการป้องกันและรักษาโรค ความต้องการใช้อาหารชั้น ความต้องการทำวัคซีนใน แพะ ความต้องการจำหน่ายในประเทศ ความต้องการส่งเสริมการประกวดแพะ และความต้องการสนับสนุน พันธุ์แพะจากกรมปศุสัตว์ มีความต้องการอยู่ในระดับมาก และความต้องการแหล่งทุนจากธนาคารและความ ต้องการเพิ่มพื้นที่แปลงพื้นอาหารสัตว์ อยู่ในระดับปานกลาง ปัญหาและอุปสรรคของเกษตรกรที่สำคัญ ได้แก่ ขาดแคลนแม่พันธุ์ ขาดแคลนเวชภัณฑ์ยา ขาดการปรับปรุงพันธุ์ ขาดแคลนพ่อพันธุ์ ซึ่งปัญหาส่วนใหญ่เป็น ด้านการขยายพันธุ์และการพัฒนาสายพันธุ์แพะในฟาร์มของเกษตรกร และข้อเสนอแนะส่วนใหญ่ พบว่ามี 2 ประเด็น ได้แก่ เกษตรกรต้องการให้มีการผสมเทียมแพะและการหาวิธีการลดต้นทุนค่าอาหารมากที่สุด

วชิรวิทย์และคณะ (2559) รายงานว่าส่วนใหญ่เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดชัยนาท เป็นเพศ ชาย อายุระหว่าง 51-60 ปี มีประสบการณ์เลี้ยงต่ำกว่า 5 ปี ทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ เกษตรกรอยู่ในระดับ ประถมศึกษา จำนวนสมาชิก 4 คน เป็นแรงงานได้ 2 คน ส่วนใหญ่ถือครองที่ดินของตนเองเฉลี่ย 1-5 ไร่ เกษตรกรมีฟาร์มอาหารสัตว์เพียงพอสำหรับเลี้ยงแพะตลอดทั้งปี ทั้งนี้เนื่องจากจังหวัดชัยนาทอยู่ในเขต ชลประทานทำให้มีความสมบูรณ์ของพืชต่างๆตามแหล่งสาธารณะ อีกทั้งยังมีวัตถุประสงค์เหลือตามท้องถิ่นที่ สามารถนำมาเลี้ยงแพะได้อีกด้วย ด้านต้นทุนการผลิตพบว่าการเลี้ยงแบบยืนคอกมีต้นทุนเฉลี่ยต่อตัวสูงสุดคือ 1,029 บาทต่อตัวต่อเดือน รองลงมาคือการเลี้ยงแบบผสมผสานและไล่ทุ่งเฉลี่ย 286 และ 83 บาทต่อตัวต่อ เดือนอย่างไรก็ตามเมื่อทำการขายแพะกลับพบว่า การเลี้ยงทั้งสามรูปแบบทำให้เกษตรกรมีกำไรใกล้เคียงกัน โดยการเลี้ยงแบบผสมผสานมีกำไรมากที่สุดเฉลี่ย 484 บาทต่อตัวต่อเดือน รองลงมาคือไล่ทุ่งและแบบยืนคอก เฉลี่ย 442 และ 389 บาทต่อตัวต่อเดือน ตามลำดับ ปัญหาด้านอาหารสัตว์แบบยืนคอกและแบบผสมผสาน

ส่วนใหญ่คืออาหารชั้น/อาหารสำเร็จมีราคาแพง ส่วนการเลี้ยงแบบไล่ทุ่งคือ ไม่มีพื้นที่ปลูกพืชอาหารสัตว์ ปัญหาด้านการเลี้ยงของทั้งสามรูปแบบเหมือนกันคือขาดวัคซีนและเวชภัณฑ์

ธนจิตรต์ และสุพร (2551) รายงานว่าความต้องการทางการตลาดของเกษตรกรต้นแบบของการเลี้ยงแพะและเครือข่ายจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนใหญ่เกษตรกรนับถือศาสนาอิสลามร้อยละ 52.70 มีการศึกษาระดับประถมศึกษาร้อยละ 75.73 และมีรายได้จากการทำสวนเฉลี่ย 70,000.79 บาทต่อปีเลี้ยงสัตว์เป็นอาชีพ ร้อยละ 97.00 มีรายได้เฉลี่ย 9,687.80 บาทต่อปี มีส่วนร่วมในการคิดกิจกรรมการผลิตและการตลาดบ้างเป็นบางครั้ง ร้อยละ 73.04 ความต้องการด้านการตลาดพบว่ามีความต้องการในระดับมากในด้านการส่งเสริมการจัดจำหน่ายการผลิตแพะ และด้านการจำหน่ายมีความต้องการในระดับปานกลางในด้านราคา ส่วนปัญหาพบว่าเกษตรกรมีความรู้ด้านการป้องกันและการรักษาโรคน้อย ตลาดและราคาแพะที่จำหน่ายไม่แน่นอนและประสบปัญหาด้านการส่งเสริมการจัดจำหน่ายคือ ไม่มีการประชาสัมพันธ์และต่างคนต่างขายและไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการการตลาดกับระดับการศึกษาและรายได้เฉลี่ยในการเลี้ยงแพะ แต่พบความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการตลาดด้านราคาการจำหน่ายการส่งเสริมการจัดจำหน่ายกับอายุและการรับข่าวสารด้านการเกษตร

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาสภาพการเลี้ยง วิธีการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรในพื้นที่จังหวัดพัทลุง 11 อำเภอ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอควนขนุน อำเภอเขาชัยสน อำเภอปากพะยูน อำเภอศรีบรรพต อำเภอป่าบอน อำเภอตะโหมด อำเภอกงหรา อำเภอป่าพะยอม อำเภอบางแก้ว และ อำเภอศรีนครินทร์ ในครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยทางสังคมศาสตร์เพื่อให้ทราบข้อมูลที่เป็นจริง สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อแก่เกษตรกรในพื้นที่จังหวัดพัทลุง โดยมีวิธีการและขั้นตอนการศึกษาวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาสภาพการเลี้ยง วิธีการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรในพื้นที่จังหวัดพัทลุง 11 อำเภอ โดยใช้ฐานข้อมูลในระบบสารสนเทศกรมปศุสัตว์ 2562 ซึ่งประชากรที่ใช้ศึกษาเป็นเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้ออยู่ในจังหวัดพัทลุงทั้งหมด 1,536 ราย ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 317 ราย ตามวิธีของ Yamane (1973) และทำการเพิ่มอีก 3 ราย เพื่อให้เป็นจำนวนเต็มรวม 320 ราย ที่มีความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ดังนี้

$$n = \frac{N}{1+N(e)^2}$$

n = จำนวนตัวอย่างที่จะทำการศึกษา

N = จำนวนเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุง

e = ความคลาดเคลื่อนที่จะยอมรับได้เท่ากับร้อยละ 5 หรือ (0.05)

แทนค่าสูตรจะได้

$$n = \frac{1,536}{1+1,536(0.05)^2}$$

$$n = 317 \text{ ราย ทำการเพิ่มเศษ 3 รายให้เป็นจำนวนเต็มสิบ}$$

$$n = 320 \text{ ราย}$$

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรทั้งหมดและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา

อำเภอ	จำนวนเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อ (ครัวเรือน)	จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษา (ครัวเรือน)
อำเภอเมืองพัทลุง	55	10
อำเภอควนขนุน	70	15
อำเภอเขาชัยสน	61	15
อำเภอปากพะยูน	232	53
อำเภอศรีบรรพต	30	5
อำเภอป่าบอน	106	22
อำเภอตะโหมด	392	80
อำเภอกงหรา	415	85
อำเภอป่าพะยอม	54	10
อำเภอบางแก้ว	50	10
อำเภอศรีนครินทร์	71	15
รวม	1,536	320

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามแบบมีโครงสร้าง (interview schedule) มีลักษณะคำถามปลายปิด (close-ended question) และปลายเปิด (open-ended question) ประกอบด้วย 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานสภาพเศรษฐกิจและสังคมบางประการของเกษตรกร

ส่วนที่ 2 ข้อมูลสภาพการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร

ส่วนที่ 3 ตลาดและวิธีการตลาดของแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุง

ส่วนที่ 4 ระดับของปัญหาโดยจำแนกตามปัญหาด้านต่างๆ ในการเลี้ยงแพะเนื้อ

ส่วนที่ 5 ความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร

ดำเนินการสร้างแบบสอบถามแล้วนำไปปรึกษาผู้ที่มีความเชี่ยวชาญด้านการออกแบบสอบถามทางสังคมศาสตร์ ตรวจสอบ แก้ไขแบบสอบถาม หลังจากการแก้ไขแล้ว นำไปทดสอบกับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 ราย ได้ค่าความเชื่อถือได้ (Reliability) เท่ากับ 0.96 จากนั้นนำไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้ศึกษา โดยวิธีการดังนี้

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

- ลงพื้นที่ชี้แจงรายละเอียดการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามแก่อาสาสมัคร ในแต่ละอำเภอ รวม 11 อำเภอ เพื่อให้เข้าใจถึงวัตถุประสงค์ วิธีการเก็บข้อมูล และประโยชน์ของการศึกษาในครั้งนี้ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงจากกลุ่มตัวอย่าง

- แจกแบบสอบถามจำนวน 320 ชุด ให้อาสาสมัครผู้เกี่ยวข้อง ตามสัดส่วนครัวเรือนที่เลี้ยงแพะเนื้อของอำเภอต่างๆ คือ อำเภอเมืองพัทลุง 10 ชุด อำเภอควนขนุน 15 ชุด อำเภอเขาชัยสน 15 ชุด อำเภอปากพะยูน 53 ชุด อำเภอศรีบรรพต 5 ชุด อำเภอป่าบอน 22 ชุด อำเภอตะโหมด 80 ชุด อำเภอกงหรา 85 ชุด อำเภอป่าพะยอม 10 ชุด อำเภอบางแก้ว 10 ชุด และ อำเภอศรีนครินทร์ 15 ชุด รวม 320 ชุด

- ใช้เวลาเก็บข้อมูล 90 วัน จากนั้นรวบรวมข้อมูลทั้งหมดให้ครบถ้วน ตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลเพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์ค่าทางสถิติและการแปลผลในระดับถัดไป

4. การวิเคราะห์และการแปลผลข้อมูล

หลังจากตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามที่ได้รับ และนำมาวิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรมสถิติสำเร็จรูปและทดสอบค่าทางสถิติ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าสูงสุด (Max) ค่าต่ำสุด (Min) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ใช้สำหรับวิเคราะห์เกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไป ข้อมูลการเลี้ยงแพะเนื้อ ปัญหาและอุปสรรค

2. ค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลระดับปัญหาและระดับความต้องการของเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในด้านต่างๆ โดยกำหนดคะแนนในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ระดับ ดังนี้ (สุชาติ, 2546)

ไม่มีปัญหา/ความต้องการน้อย	ให้คะแนนเท่ากับ 1
มีปัญหา/มีความต้องการปานกลาง	ให้คะแนนเท่ากับ 2
มีปัญหา/มีความต้องการมาก	ให้คะแนนเท่ากับ 3

การแปลผลเกี่ยวกับระดับปัญหาและระดับความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรในด้านต่างๆ โดยใช้วิธีนำค่าเฉลี่ยของแต่ละประเด็นมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมายหรือ อัตราราคาขึ้น โดยกำหนดระดับค่าคะแนนเกณฑ์เฉลี่ยดังนี้ (ประภัสสร และคณะ, 2544)

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.66	ไม่มีปัญหา/มีความต้องการน้อย
ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.67 - 2.33	มีปัญหา/มีความต้องการปานกลาง
ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.00	มีปัญหา/มีความต้องการมาก

บทที่ 4

ผลและวิจารณ์ผล

ผลการศึกษาเรื่อง สภาพการเลี้ยง วิธีการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกรในจังหวัดพัทลุง มีทั้งหมด 5 ส่วน ปรากฏผลตามรายละเอียดและตารางที่แสดงดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานสภาพเศรษฐกิจและสังคมบางประการของเกษตรกร

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของเกษตรกร

ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุงร้อยละ 76.87 เป็นเพศชาย ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 41-55 ปี นับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 65.00 ศึกษาในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 41.25 และ 31.56 ตามลำดับ สถานภาพสมรส ร้อยละ 87.50 สมาชิกในครัวเรือนเฉลี่ย 4.03 (พิสัย 1-8) และร้อยละ 93.43 ไม่มีตำแหน่งทางสังคม เมื่อพิจารณาข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุง สอดคล้องกับ ยรรยง และคณะ (2556) รายงานว่า เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ภาคใต้ส่วนใหญ่ เป็นเพศชายและจบการศึกษาระดับประถมศึกษา และนับถือศาสนาอิสลาม ซึ่งการศึกษาครั้งนี้บ่งชี้ว่าการเลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุงยังคงเป็นการใช้แรงงานของผู้ชายเป็นหลัก เนื่องจากการเลี้ยงสัตว์เหมาะกับสภาพแรงงานที่เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และคนเลี้ยงแพะเนื้อส่วนใหญ่ในจังหวัดพัทลุงยังคงมีการศึกษาไม่สูงมากนัก คือ จบการศึกษาในระดับประถมศึกษามากที่สุด คือ ร้อยละ 41.25 แต่มีจุดที่น่าสังเกตว่า คนที่จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหรืออนุปริญญาและปริญญาตรีขึ้นไป มีรวมกันถึงร้อยละ 10.63 อาจเนื่องจากผลผลิตภาคการเกษตร อื่นๆ เช่น ยางพาราและปาล์มน้ำมัน มีราคาตกต่ำ เกษตรกรจึงหาทางเลือกในการประกอบอาชีพ และประกอบกับราคาแพะเนื้อมีราคาสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสัตว์ชนิดอื่นๆ ตลอดจนการส่งเสริมจากภาครัฐโดยเฉพาะกรมปศุสัตว์ และสำนักงานปศุสัตว์เขต 8 ที่มียุทธศาสตร์ในการเพิ่มปริมาณแพะเนื้อในพื้นที่ภาคใต้ตอนบน ซึ่งเหล่านี้จะช่วยให้การผลิตและการตลาดแพะเนื้อของจังหวัดพัทลุงเติบโตขึ้น ส่งผลให้ผู้จบการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหรืออนุปริญญาและปริญญาตรีขึ้นไป เข้ามาในระบบการผลิตแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุงมากขึ้น สำหรับสถานภาพการสมรสน่าจะสัมพันธ์กับอายุของเกษตรกร จะเห็นว่า เกษตรกรที่มีอายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป มีถึงร้อยละ 74.69 ซึ่งเป็นวัยที่ควรมีครอบครัว ทำให้สถานภาพการมีคู่ครองมีแนวโน้มของการสมรสสูงตามไปด้วย อนึ่ง จำนวนสมาชิกในครอบครัวของผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุงยังคงเป็นสังคมไทยแบบเกษตรกรรมดั้งเดิม มีสมาชิกหลายคน โดยมีค่าเฉลี่ยสมาชิกในครัวเรือนครั้งนี้ 4.03 คน โดยมีสมาชิกสูงสุดถึง 8 คน และต่ำสุด 1 คน ในส่วนของตำแหน่งทางสังคมในครั้งนี้ สรุปได้ว่า เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่ได้มีบทบาทหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทางการเมือง คาดว่าคนกลุ่มนี้จะมีเวลาในดูแลงานภาคเกษตรกรรมของตนเองได้ดี รายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลพื้นฐานบางประการของเกษตรกร (n = 320)

ข้อมูลพื้นฐาน	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
- ชาย	246	76.87
- หญิง	74	23.13
2. อายุ		
- ไม่เกิน 40 ปี	81	25.31
- 41-55 ปี	162	50.63
- มากกว่า 55 ปี	77	24.06
3. ศาสนา		
- ศาสนาพุทธ	112	35.00
- ศาสนาอิสลาม	208	65.00
- ศาสนาคริสต์	0	0.00
4. ระดับการศึกษา		
- ประถมศึกษา	132	41.25
- มัธยมศึกษาตอนต้น	101	31.56
- มัธยมศึกษาตอนปลาย	53	16.56
- ประกาศนียบัตรวิชาชีพหรืออนุปริญญา	11	3.44
- ปริญญาตรีขึ้นไป	23	7.19
5. สถานภาพการสมรส		
- สมรส	280	87.50
- โสด	27	8.44
- หม้าย	13	4.06
6. สถานภาพทางสังคม		
- ไม่มีตำแหน่ง	299	93.43
- กรรมการหมู่บ้าน	14	4.38
- สมาชิก อ.บ.ต.	3	0.94
- ผู้ใหญ่บ้าน	4	1.25
7. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน (คน/ครัวเรือน)		
$\bar{x} \pm S.D. = 4.03 \pm 1.16$ คน (พิสัย 1-8 คน)		

ตอนที่ 2 ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร

ผลการศึกษาข้อมูลสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร พบว่าเกษตรกรใช้แรงงานในครอบครัว ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันเลี้ยงแพะเฉลี่ย 1.85 คน (พิสัย 1-3 คน) และส่วนใหญ่ร้อยละ 90.00 ประกอบอาชีพหลัก ทำสวนมากที่สุด รองลงมาคือ เลี้ยงสัตว์ รับราชการ บริษัทเอกชน และค้าขาย ร้อยละ 4.69 3.44 2.81 และ 1.88 ตามลำดับ เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะจังหวัดพัทลุงมีพื้นที่ถือครองทางการเกษตรของตนเอง ร้อยละ 99.06 โดยจำนวนพื้นที่ถือครอง เฉลี่ย 7.16 ไร่ (พิสัย 1-57 ไร่) และมีพื้นที่สำหรับใช้เลี้ยงแพะเฉลี่ย 3.31 ไร่

(พิสัย 1-30 ไร่) จำนวนพื้นที่เกษตรกรใช้ปลูกหญ้าเพียงร้อยละ 31.56 โดยปลูกเฉลี่ยเพียง 0.78 ไร่ (พิสัย 0.5-11 ไร่) นอกจากนี้ ร้อยละ 10.32 ของเกษตรกรมีการเช่าที่ดินเพื่อใช้เลี้ยงแพะเฉลี่ย 0.36 ไร่ (พิสัย 0.5-13 ไร่) ส่วนจำนวนแพะเนื้อที่เกษตรกรเลี้ยง มีจำนวนเฉลี่ย 22.19 ตัว (พิสัย 6-186 ตัว) ส่วนประสบการณ์ในการเลี้ยงแพะ พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงแพะเฉลี่ยมากกว่า 12.83 ปี (พิสัย 0.5-40 ปี) และเกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 74.06 ใช้เงินทุนของตนเองในการเลี้ยงแพะ โดยใช้ทุนเฉลี่ย 25,821.88 บาท (พิสัย 12,000-350,000 บาท) เกษตรกรส่วนใหญ่มีพื้นที่สำหรับเลี้ยงแพะของตนเอง มีพื้นที่เฉลี่ย 3.31 ไร่ต่อครัวเรือน และมีพื้นที่การปลูกหญ้าเฉลี่ยเพียง 0.78 ไร่ต่อครัวเรือน ซึ่งเป็นเพราะว่าการเลี้ยงแพะเป็นอาชีพรอง ทำให้พื้นที่ในการเลี้ยงแพะของเกษตรกรเป็นพื้นที่ที่ใช้ประโยชน์ร่วมกับการเกษตรอื่นๆ เช่น ทำนา ทำสวน และทำไร่ เป็นต้น ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบพื้นที่ในการเลี้ยงแพะและพื้นที่ปลูกหญ้ากับจำนวนแพะเนื้อที่เลี้ยงต่อครัวเรือนพบว่า พื้นที่ปลูกหญ้าของเกษตรกรส่วนใหญ่ไม่เพียงพอต่อการเลี้ยงแพะ แพะอาจกินอาหารได้หลากหลายสามารถใช้พื้นที่ร่วมกับพืชเศรษฐกิจในพื้นที่ เป็นแหล่งอาหารได้ หรืออาจใช้ผลพลอยได้ทางการเกษตร เช่น ฟาง ทางปาล์ม น้ำมัน แต่อย่างไรก็ตามควรมีพื้นที่แปลงหญ้า 1 ถึง 2 ไร่ต่อการเลี้ยงแพะ 30 ตัว ในเขตและนอกเขตชลประทาน ตามลำดับ จึงอาจทำให้ขาดแคลนหญ้าสำหรับเลี้ยงแพะ และส่งผลต่อการเจริญเติบโตของแพะด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับสุมน (2556) รายงานว่า ในกรณีที่เกษตรกรมีพื้นที่จำกัดในการเลี้ยงแพะ ควรมีการวางแผนในการทำแปลงหญ้าโดยให้พิจารณาจากจำนวนแพะที่เลี้ยง สภาพพื้นที่ และชนิดพันธุ์หญ้าที่จะปลูกร่วมด้วย เพื่อให้แพะมีอาหารหยาบคุณภาพดีกินเพียงพอกับความต้องการ ส่วนประสบการณ์ในการเลี้ยงแพะ พบว่าเกษตรกรส่วนใหญ่มีประสบการณ์ในการเลี้ยงแพะเฉลี่ยมากกว่า 12.83 ปี แต่เป็นการเลี้ยงแพะแบบวิถีชุมชน เลี้ยงหลังบ้าน อาศัยทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่เป็นหลัก ขาดระบบการจัดการฟาร์มที่ดี ผลผลิตจึงมีคุณภาพและปริมาณไม่แน่นอน โดยเลี้ยงแพะเพื่อใช้ประกอบงานพิธีทางศาสนา เลี้ยงแบบปล่อยแพะเล็มในสวนยางพารา สวนปาล์ม น้ำมัน หรือพื้นที่สาธารณะ อย่างไรก็ตามเกษตรกรที่เริ่มเลี้ยงแพะเชิงพาณิชย์เพิ่มมากขึ้น เกษตรกรกลุ่มนี้มีการใช้ความรู้และเทคโนโลยีเรื่องการปรับปรุงสายพันธุ์และอาหารสัตว์ ตลอดจนใส่ใจเรื่องการจัดการเพิ่มมากขึ้น ซึ่งกลุ่มเกษตรกรเหล่านี้ส่วนจะเลี้ยงแพะในพื้นที่ อำเภอเมือง อำเภอศรีบรรพต อำเภอศรีนครินทร์ อำเภอควนขนุนและอำเภอป่าพะยอม และเกษตรกรส่วนใหญ่ใช้แหล่งเงินทุนของตนเองในการเลี้ยงแพะ โดยใช้ทุนเฉลี่ย 25,821.88 บาท จากการสำรวจพบว่าต้นทุนหลักในการเลี้ยงแพะนอกจากพันธุ์และอาหารแพะ การสร้างโรงเรือนยังเป็นต้นทุนที่สำคัญอีกประการหนึ่งในการเลี้ยงแพะของเกษตรกรจังหวัดพัทลุง เนื่องจากมีการเพิ่มจำนวนลูกแพะเกิดใหม่อย่างรวดเร็วภายในฟาร์มจึงจำเป็นต้องเงินทุนในการขยายฟาร์ม รายละเอียดดังปรากฏตามตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร (n = 320)

ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร	จำนวน	ร้อยละ
1. จำนวนแรงงานในการเลี้ยงแพะ (คน/ครัวเรือน)		
$\bar{x} \pm S.D. = 1.85 \pm 0.73$ คน (พิสัย 1 -3 คน)		
แรงงานที่ใช้เลี้ยงแพะ ^{1/}		
- เลี้ยงเอง	297	92.81
- ภรรยา/สามี	57	17.81
- พ่อ/แม่	14	4.36
- ลูก	61	19.06

หมายเหตุ: ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร	จำนวน	ร้อยละ
- จ้างคนอื่น	7	2.19
2. อาชีพหลัก		
- ทำนา	5	1.56
- ทำไร่	4	1.25
- ทำสวน	270	90.00
- รับราชการ	11	3.44
- เลี้ยงสัตว์	15	4.69
- ค้าขาย	6	1.88
- บริษัทเอกชน	9	2.81
3. พื้นที่ถือครองทางการเกษตร (ไร่/ครวเรือน)		
- ไม่มีพื้นที่ถือครอง	3	0.94
- มีพื้นที่ถือครอง $\bar{x} \pm S.D.=7.16 \pm 5.60$ ไร่	317	99.06
(พิสัย 1-57 ไร่)		
4. พื้นที่ใช้ในการเลี้ยงแพะ (ไร่/ครวเรือน)		
- ไม่มีพื้นที่	0	0.00
- มีพื้นที่	320	100.00
$\bar{x} \pm S.D.= 3.31 \pm 4.5$ ไร่ (พิสัย 1-30 ไร่)		
5. พื้นที่ใช้ปลูกหญ้า(ไร่/ครวเรือน)		
- ไม่มีพื้นที่	219	68.44
- มีพื้นที่	101	31.56
จำนวนพื้นที่ใช้ปลูกหญ้า		
$\bar{x} \pm S.D.= 0.78 \pm 1.50$ ไร่ (พิสัย 0.5-11 ไร่)		
6. การเช่าที่ดินในการเลี้ยงแพะเนื้อ		
- ไม่ได้เช่าที่ดินในการเลี้ยงแพะเนื้อ	287	89.68
- เช่าที่ดินในการเลี้ยงแพะเนื้อ	33	10.32
$\bar{x} \pm S.D.= 0.36 \pm 1.28$ ไร่ (พิสัย 0.5-13 ไร่)		
7. จำนวนแพะเนื้อที่เกษตรกรเลี้ยง (ตัว)		
$\bar{x} \pm S.D.= 22.19 \pm 21.94$ ตัว (พิสัย 6-186 ตัว)		
8. ประสบการณ์ในการเลี้ยงแพะเนื้อ (ปี)		
$\bar{x} \pm S.D.= 12.83 \pm 9.4$ ปี (พิสัย 0.5 -40 ปี)		
9. แหล่งเงินทุนในการเลี้ยงแพะเนื้อ		
- เงินทุนของตัวเอง	237	74.06
- เงินกู้ยืมในระบบ	83	25.94
ธนาคาร ธ.ก.ส.	28	8.75

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจ	จำนวน	ร้อยละ
ธนาคารพาณิชย์	0	0.00
กองทุนหมู่บ้าน	55	17.19
- เงินกู้ยืมในระบบ	0	0.00
10. เงินทุนในการเลี้ยงแพะเนื้อ(บาท)		
$\bar{x} \pm S.D. = 25,821.88 \pm 40,661.65$ บาท		
(พิสัย 12,0000 -350,000 บาท)		

ส่วนที่ 2 ข้อมูลสภาพการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร

ตอนที่ 1 สภาพการเลี้ยงและการให้อาหารแพะ

จากการศึกษาสภาพการเลี้ยงและการให้อาหาร พบว่า เกษตรกรร้อยละ 47.81 เลี้ยงแพะเนื้อลูกผสม พันธุ์พื้นเมืองมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 27.50 เลี้ยงแพะเนื้อลูกผสมพันธุ์บอร์ ร้อยละ 15.94 เลี้ยงแพะเนื้อลูกผสมพันธุ์ลูกผสมพันธุ์แองโกลนูเบียน ตามลำดับ และเกษตรกรทั้งหมดมีวัตถุประสงค์ในการเลี้ยงแพะเนื้อเพื่อการจำหน่ายมากที่สุด รองลงมาเลี้ยงเพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ใช้มูลเป็นปุ๋ย ร้อยละ 53.75 37.33 ตามลำดับ โดยเกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 69.95 มีรูปแบบการเลี้ยงแบบกึ่งอินโรงกึ่งปล่อย ซึ่งสอดคล้องกับ วิภาวี และคณะ(2562) ที่รายงานว่าการเลี้ยงแพะในเครือข่ายของศูนย์วิจัยและบำรุงพันธุ์สัตว์สุราษฎร์ธานีส่วนใหญ่ เลี้ยงแพะลูกผสม เลี้ยงแบบกึ่งขังกึ่งปล่อย ในส่วนของแหล่งอาหารหยابที่ใช้เลี้ยงแพะในฤดูฝนของเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุงร้อยละ 56.56 ได้จากพื้นที่ส่วนตัวหรือไร่นาของตนเอง ร้อยละ 31.57 จากแปลงปลูกหญ้าของตนเอง ส่วนในฤดูแล้ง ร้อยละ 55.63 อาหารหยابจะได้จากที่ส่วนตัวหรือไร่นาของตนเอง รองลงมา ร้อยละ 25.00 และพบว่าการสำรองเสบียงสัตว์ไว้ใช้เลี้ยงแพะในฤดูแล้งเพียง ร้อยละ 35.62 โดยร้อยละ 28.44 มีการสะสมฟางข้าว และร้อยละ 7.18 สะสมเสบียงในรูปของหญ้าหมัก เกษตรกร ร้อยละ 55.00 ไม่เคยให้อาหารข้นหรืออาหารผสมเลี้ยงแพะ โดยร้อยละ 21.56 ให้อาหารข้นเป็นบางครั้ง และร้อยละ 23.44 ให้ตลอดปี แหล่งที่มาของอาหารข้น พบว่าร้อยละ 38.13 ได้จากการผสมเองโดยใช้วัตถุดิบที่หาได้ในพื้นที่ และร้อยละ 10.00 ได้มาจากการซื้ออาหารสำเร็จรูป ส่วนการให้แร่ธาตุวิตามินเสริมแก่แพะ พบว่ามีการให้แร่ธาตุเสริม ร้อยละ 65.31 โดยร้อยละ 40.62 ให้แร่ธาตุเป็นบางครั้ง และร้อยละ 24.68 ให้ตลอดปี สำหรับการเลี้ยงแพะขุนเกษตรกร พบว่า ร้อยละ 77.19 ไม่เคยขุนแพะเลย มีเพียงร้อยละ 22.81 เท่านั้นที่เคยเลี้ยง และแพะที่เลี้ยงขุนร้อยละ 20.62 ได้จากแพะในฝูงของตนเอง ร้อยละ 2.19 ได้จากการซื้อแพะเพศผู้มาขุน รายละเอียดดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลสภาพการเลี้ยงและการให้อาหาร (n = 320)

สภาพการเลี้ยงและการให้อาหารแพะ	จำนวน	ร้อยละ
1. พันธุ์แพะที่เลี้ยงมากที่สุด		
- ลูกผสมพันธุ์พื้นเมือง	153	47.81
- ลูกผสมพันธุ์บอร์	88	27.50
- ลูกผสมพันธุ์แองโกลนูเบียน	51	15.94

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

สภาพการเลี้ยงและการให้อาหารแพะ	จำนวน	ร้อยละ
- ลูกผสมพันธุ์ชาแนน	4	1.25
- พันธุ์พื้นเมือง	21	6.56
- พันธุ์แองโกลนูเบียน	1	0.31
- พันธุ์บอร์	2	0.62
2. สาเหตุที่เลี้ยงแพะเนื้อ ^{1/}		
- เพื่อจำหน่าย	320	100.00
- ใช้มูลเป็นปุ๋ย	112	37.33
- เป็นการออม	31	9.69
- เป็นมรดกตกทอด	12	3.75
- เพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา	172	53.75
3. รูปแบบการเลี้ยง		
- ปล่อยแทะเล็ม	78	20.37
- ยืนโรง	31	9.68
- กิ่งยืนโรงกิ่งปล่อย	211	69.95
4. แหล่งอาหารหยาบในฤดูฝน ^{1/}		
- ที่ส่วนตัวหรือไร่นาของตนเอง	181	56.56
- ที่สาธารณะประโยชน์	27	8.44
- แผลงปลูกหญ้าของตนเอง	101	31.57
- ตามไร่นาของคนอื่น	42	13.13
5. แหล่งอาหารหยาบในฤดูแล้ง ^{1/}		
- ที่ส่วนตัวหรือไร่นาของตนเอง	178	55.63
- ที่สาธารณะประโยชน์	36	11.25
- แผลงปลูกหญ้าของตนเอง	80	25.00
- ตามไร่นาของคนอื่น	74	23.12
6. การสำรองเสบียงสัตว์ไว้ใช้เลี้ยงแพะในฤดูแล้ง		
- ไม่มีการสำรองเสบียงสัตว์	206	64.38
- มีการสำรองเสบียงสัตว์	114	35.62
หญ้าแห้ง	0	0.00
หญ้าหมัก	23	7.18
ฟางข้าว	91	28.44
7. การให้อาหารข้น หรืออาหารผสมเลี้ยงแพะ		
- ไม่เคยให้	176	55.00
- เคยให้	144	45.00

หมายเหตุ: ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)

สภาพการเลี้ยงและการให้อาหารแพะ	จำนวน	ร้อยละ
การให้อาหารชั้น		
- ให้เป็นบางครั้ง	69	21.56
- ให้ตลอดปี	75	23.44
อาหารชั้นได้จาก		
- ซื้ออาหารชั้นสำเร็จรูป	32	10.00
- ผสมเองโดยใช้วัตถุดิบที่หาได้	112	38.13
8. การให้แร่ธาตุ ไวตามินเสริมแก่แพะ		
- ไม่เคยให้	111	34.69
- เคยให้	209	65.31
การให้แร่ธาตุ		
- ให้เป็นบางครั้ง	130	40.62
- ให้ตลอดปี	79	24.68
9. เคยเลี้ยงแพะขุนของเกษตรกร		
- ไม่เคยเลี้ยง	247	77.19
- เคยเลี้ยง	73	22.81
วิธีหาแพะมาขุน		
- ซื้อแพะเพศผู้มาขุน	7	2.19
- แพะในฝูงของตนเอง	66	20.62

ตอนที่ 2 ข้อมูลการผสมพันธุ์และการดูแลสุขภาพแพะเนื้อ

จากการศึกษาด้านการผสมพันธุ์และการดูแลสุขภาพแพะเนื้อ พบว่า เกษตรกรร้อยละ 90.00 มีพ่อพันธุ์ ส่วนการผสมพันธุ์ พบว่า ร้อยละ 98.75 ใช้พ่อพันธุ์ในการผสม ร้อยละ 1.25 ใช้วิธีผสมเทียม เนื่องจากรูปแบบการเลี้ยงส่วนมากเป็นแบบปล่อยให้พ่อพันธุ์คุมฝูง แพะจะผสมพันธุ์ตามธรรมชาติ ซึ่งเกษตรกรไม่ต้องคอยสังเกตการณ์การเป็นสัดของแม่พันธุ์ นอกจากนี้เกษตรกรที่ไม่มีพ่อพันธุ์ แต่อยู่บริเวณใกล้เคียงกันสามารถยืมพ่อพันธุ์จากเกษตรกรที่เลี้ยงพ่อพันธุ์มาผสมกับแม่พันธุ์ของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ ยรรยง และคณะ(2556) ที่รายงานว่าเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในพื้นที่ภาคใต้ส่วนใหญ่ มีการคัดเลือกพันธุ์จากฟาร์มของตัวเองและพ่อพันธุ์จากเพื่อนสมาชิก ส่วนในรอบปีที่ผ่านมา พบว่า ร้อยละ 97.50 มีลูกแพะเกิด มีเพียงร้อยละ 2.50 ไม่มีลูกเกิด การเจ็บป่วยของแพะในรอบปีที่ผ่านมา พบว่า ร้อยละ 4.38 แพะไม่เคยเจ็บป่วย แต่ร้อยละ 95.62 เคยเจ็บป่วย การตายของแพะในรอบปีที่ผ่านมาพบว่ามีร้อยละ 63.75 ไม่มีการตาย และร้อยละ 36.25 ที่แพะตายสาเหตุการตายร้อยละ 15.00 ตายเพราะโรคพยาธิเนื่องจากเกษตรกรส่วนใหญ่นิยมเลี้ยงแพะแบบปล่อยทะเล็มตามธรรมชาติ และไม่มีโปรแกรมการถ่ายพยาธิที่สม่ำเสมอ ส่วนที่เหลือโรคท้องอืด โรคปอดบวม โรคท้องร่วงท้องเสีย ร้อยละ 8.43 5.00 3.75 กรณีแพะเจ็บป่วยหรือมีปัญหาด้านสุขภาพ พบว่า ร้อยละ 71.25 ปรึกษากับเจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์ ร้อยละ 27.81 ปรึกษากับอาสาปศุสัตว์ในหมู่บ้าน ร้อยละ 0.94 ปรึกษากับร้านขายยาสัตว์ ส่วนการรักษาพยาบาลเมื่อแพะเจ็บป่วย พบว่า ร้อยละ 40.00 เจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์เป็นผู้

รักษาพยาบาล รองลงมาร้อยละ 36.56 อาสาปศุสัตว์เป็นผู้รักษาพยาบาล และร้อยละ 23.44 รักษาพยาบาลด้วยตนเอง รายละเอียดดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 การผสมพันธุ์และการดูแลสุขภาพแพะเนื้อ (n = 320)

การผสมพันธุ์และการดูแลสุขภาพแพะเนื้อ	จำนวน	ร้อยละ
1. การมีพ่อพันธุ์แพะเนื้อของเกษตรกร		
- ไม่มีพ่อพันธุ์	32	10.00
- มีพ่อพันธุ์	288	90.00
2. วิธีการผสมพันธุ์แพะ		
- ผสมเทียม	4	1.25
- ใช้แพะพ่อพันธุ์	316	98.75
3. ลูกแพะที่เกิดในรอบปี		
- ไม่มีลูกเกิด	8	2.50
- มีลูกแพะเกิด	312	97.50
4. การเจ็บป่วยของแพะในรอบปี		
- ไม่เคยเจ็บป่วย	14	4.38
- เคยเจ็บป่วย	306	95.62
5. การตายของแพะในรอบปี		
- ไม่มีการตาย	204	63.75
- มีการตาย	116	36.25
สาเหตุการตายของแพะ		
- แม่แพะไม่มีน้ำนมหลังคลอด	4	1.25
- ท้องร่วงหรือท้องเสีย	12	3.75
- แม่แพะตกเลือดหลังคลอดหรือแท้งลูก	9	2.81
- ท้องอืด	27	8.43
- ปอดบวม	16	5.00
- พยาธิภายใน	48	15.00
6. เมื่อแพะเจ็บป่วยหรือมีปัญหาสุขภาพปรึกษากับ		
- เจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์	228	71.25
- อาสาปศุสัตว์ (อ.ส.ป.) ในหมู่บ้าน	89	27.81
- ร้านขายยาสัตว์	3	0.94
- สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล	0	0.00
7. เมื่อแพะเจ็บป่วยบุคคลที่รักษาพยาบาลให้ ^{1/}		
- เจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์	128	40.00
- อาสาปศุสัตว์ (อ.ส.ป.)	117	36.56
- รักษาเอง	75	23.44

หมายเหตุ: ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตอนที่ 3 ข้อมูลการได้รับบริการและส่งเสริมการเลี้ยงแพะ

จากผลการศึกษา พบว่า เกษตรกรส่วนใหญ่ได้รับการให้บริการและส่งเสริมการเลี้ยงแพะจากกรมปศุสัตว์ ร้อยละ 72.50 และกว่า ร้อยละ 94.69 เคยได้รับการเยี่ยมเยียนจากเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์ โดยเฉพาะการใช้บริการด้านสุขภาพของแพะเนื้อ ทั้งในการให้คำปรึกษาและการรักษาพยาบาล ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ปศุสัตว์จะเป็นผู้ช่วยเหลือเกษตรกร แสดงให้เห็นว่าเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์ในพื้นที่ที่มีความเอาใจใส่ต่อหน้าที่และเป็นที่ยอมรับแก่เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อเป็นอย่างดี ซึ่งเป็นไปตามภารกิจของกรมปศุสัตว์ ส่วนในด้านการมีส่วนร่วมสนับสนุนหน่วยงานกรมปศุสัตว์ของเกษตรกร ร้อยละ 90 ไม่มีส่วนร่วม และมีเพียง ร้อยละ 2.82 เท่านั้นที่เคยได้รับการสนับสนุนพันธุ์แพะจากทางราชการ โดยได้รับจากโครงการในพระราชดำริ เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่มีการจดบันทึกรายรับรายจ่ายในการเลี้ยงสัตว์ถึงร้อยละ 80.31 เกษตรกรร้อยละ 78.75 เคยได้รับการฝึกอบรมเรื่องการเลี้ยงแพะ โดยเฉลี่ย 1.23 ครั้ง (พิสัย 0-4 ครั้ง) เกษตรกรส่วนใหญ่ได้รับข้อมูลข่าวสารด้านการเลี้ยงแพะ จากเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์ ร้อยละ 77.50 รองลงมาคืออาสาปศุสัตว์ และเพื่อนเกษตรกรด้วยกัน ร้อยละ 67.81 และ 28.44 ตามลำดับ รายละเอียดดังตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 การได้รับบริการและ ส่งเสริมการเลี้ยงแพะ (n = 320)

การได้รับบริการและ ส่งเสริมการเลี้ยงแพะ	จำนวน	ร้อยละ
1. หน่วยงานที่ให้บริการ ส่งเสริมการเลี้ยงแพะ		
- กรมปศุสัตว์	232	72.50
- องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต./อบจ./เทศบาล)	14	4.37
- กรมส่งเสริมการเกษตร	0	0.00
- อื่นๆ (กลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงโคในหมู่บ้าน)	63	19.68
- ไม่เคยได้รับการบริการจากหน่วยงานใดๆ	11	3.43
2. การเคยได้รับการเยี่ยมเยียนจากเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์		
- ไม่เคย	17	5.31
- เคย	303	94.69
3. การใช้บริการด้านสุขภาพแพะจากหน่วยงานของกรมปศุสัตว์		
- ไม่เคย	38	11.87
- เคย	282	88.13
ชนิดที่ให้บริการ ^{1/}		
- ฉีดวัคซีนปากและเท้าเปื่อย	273	85.31
- เก็บตัวอย่างเลือดตรวจโรค บลูเซลโลซิส	72	22.50
- ยาถ่ายพยาธิภายใน	226	70.62
- ยากำจัดพยาธิภายนอก	157	49.06
- แร่ธาตุก้อน	192	60.00
- เอกสารคำแนะนำ	137	42.81
4. การมีส่วนร่วมสนับสนุนหน่วยงานกรมปศุสัตว์ของเกษตรกร		
- ไม่มีส่วนร่วม	288	90.00

หมายเหตุ: ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

การได้รับบริการและ ส่งเสริมการเลี้ยงแพะ	จำนวน	ร้อยละ
- เป็นอาสาปศุสัตว์	17	5.31
- ฟาร์มสาธิตหรือแหล่งศึกษาดูงาน	11	3.43
- บริจาคทรัพย์สิน/เงิน	4	1.25
5. การได้รับการสนับสนุนพันธุ์แพะจากทางราชการ		
- ไม่ได้รับ	311	97.18
- ได้รับ	9	2.82
6. การจัดทำสมุดทะเบียนฟาร์ม หรือการบันทึกรายรับรายจ่ายในการเลี้ยงแพะ		
- ไม่ได้บันทึก	257	80.31
- ได้บันทึก	63	19.69
7. ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการเลี้ยงแพะ		
- ไม่เคยฝึกอบรม	68	21.25
- เคยฝึกอบรม	252	78.75
$\bar{x} \pm S.D. = 1.23 \pm 0.98$ ครั้ง (พิสัย 0-4 ครั้ง)		
8. การได้รับข้อมูลข่าวสารการเลี้ยงแพะ ^{1/}		
- เจ้าหน้าที่ปศุสัตว์	284	77.50
- เพื่อนเกษตรกรด้วยกัน	91	28.44
- กำนัน ผู้ใหญ่บ้านหรือผู้นำชุมชน	69	21.56
- อาสาปศุสัตว์ (อ.ส.ป.)	217	67.81
- หอกระจายข่าวหมู่บ้าน	12	3.75
- เอกสาร หรือคู่มือ	47	14.68
- หนังสือพิมพ์	9	2.81
- ไม่เคยได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อใดๆ	0	0.00

หมายเหตุ: ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

จากการศึกษาสภาพการเลี้ยงและการให้อาหารแพะเนื้อของเกษตรกรจังหวัดพัทลุง พบว่า เกษตรกรเลี้ยงแพะอาจแบ่งรูปแบบการเลี้ยงเป็น 2 กลุ่ม คือ 1. กลุ่มเลี้ยงแพะเป็นวิถีชาวบ้าน ของสังคมมุสลิมที่เลี้ยงแพะรายละไม่กี่ตัว ระบบการเลี้ยงการจัดการไม่ยุ่งยาก อาศัยหญ้าตามธรรมชาติเป็นหลัก ซึ่งยังเป็นกลุ่มเกษตรกรส่วนใหญ่ และ 2. กลุ่มเลี้ยงแพะเชิงธุรกิจ มีระบบการเลี้ยงแพะเนื้อเพื่อการค้า มีการพัฒนาสายพันธุ์เพื่อตอบสนองต่อลักษณะทางเศรษฐกิจ มีการใช้อาหารข้นเพื่อเสริมโภชนาให้แก่แพะ มีการลงทุนเพื่อให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าและให้ความสำคัญต่อสายพันธุ์ที่มีการเจริญเติบโตที่ดี หากพิจารณาข้อมูลการเลี้ยงเกษตรกรส่วนใหญ่ยังเลี้ยงแพะโดยอาศัยทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ ทั้งในเรื่องของอาหารหยาบและพันธุ์แพะ ดังจะเห็นได้จากพื้นที่การปลูกพืชอาหารเฉลี่ยเพียง 0.78 ไร่ มีแนวโน้มว่าจะไม่เพียงพอต่อปริมาณแพะเฉลี่ย 22.19 ตัว หากมีการจัดการแปลงหญ้าไม่ดี ตลอดจนพันธุ์แพะเนื้อที่มีการเลี้ยงแพะลูกผสมที่ให้ผลตอบแทนทางเศรษฐกิจมากขึ้น ดังนั้นการส่งเสริมการปลูกพืชอาหารสัตว์ การเก็บสำรองอาหารสัตว์ คลังเสบียงสัตว์ ประจำตำบล และการพัฒนาเครือข่ายสัตว์พันธุ์ดี ตลอดจนการให้ความรู้เกษตรกรในเรื่องการจัดการฟาร์ม จึงมีความสำคัญต่อการพัฒนาการเลี้ยงแพะในจังหวัดพัทลุง กล่าวสรุปคือ สภาพการเลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัด

พัทลุงยังเป็นแบบดั้งเดิมที่เลี้ยงโดยคนมุสลิมเป็นส่วนใหญ่ และเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงในเกษตรกรหลายรายที่หันมาเลี้ยงแพะเนื้อเพื่อการค้า โดยเฉพาะพื้นที่ อำเภอควนขนุน อำเภอศรีบรรพต และอำเภอป่าพะยอม อย่างไรก็ตามงานด้านพืชอาหารสัตว์ยังไม่เต็มประสิทธิภาพ พ่อพันธุ์แพะเนื้อพันธุ์ดียังมีราคาแพง เพราะขาดหน่วยงานส่งเสริมด้านการผลิตพันธุ์แพะในพื้นที่ จึงจำเป็นต้องอาศัยศูนย์วิจัยและบำรุงพันธุ์สัตว์จริง ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาหารสัตว์พัทลุง ศูนย์วิจัยการผสมเทียมและเทคโนโลยีชีวภาพสุราษฎร์ธานี ศูนย์วิจัยและพัฒนาการสัตวแพทย์ภาคใต้ตอนบน และสำนักงานปศุสัตว์จังหวัดพัทลุง ร่วมบูรณาการในการพัฒนาตลอดจนการจัดตั้งฟาร์มเครือข่ายสัตว์พันธุ์ดีด้านพันธุ์แพะเนื้อเพื่อให้เกษตรกรมีสัตว์พันธุ์ดีไว้ขยายพันธุ์ ดังนั้น กรมปศุสัตว์ต้องเพิ่มความรู้ด้านการจัดการฟาร์มแพะเนื้อ การพัฒนาแปลงพืชอาหารสัตว์ เครือข่ายสัตว์พันธุ์ดี เพื่อให้เกษตรกรจะสามารถผลิตแพะเนื้ออย่างมีคุณภาพตอบสนองความต้องการของตลาด สร้างรายได้และทางเลือกในการประกอบอาชีพการเลี้ยงแพะได้อย่างยั่งยืน

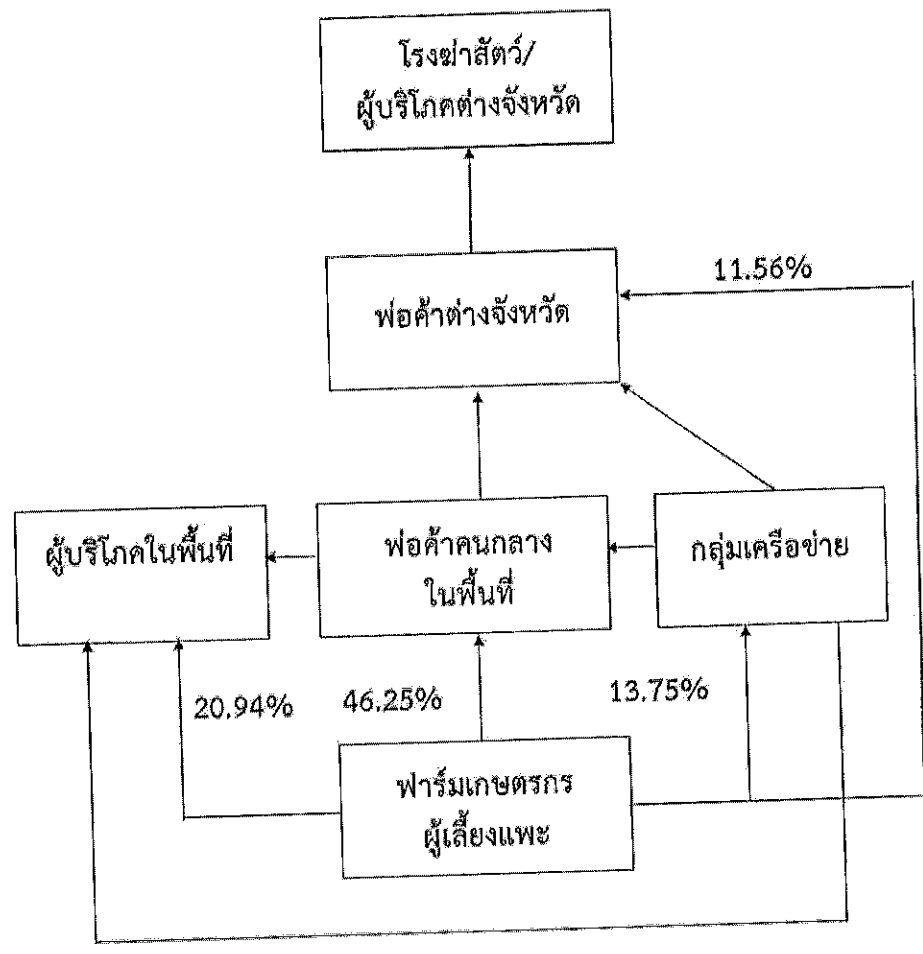
ส่วนที่ 3 การตลาดและวิถีการตลาดของแพะในจังหวัดพัทลุง

เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุง ส่วนใหญ่จำหน่ายแพะเนื้อภายในจังหวัด ชุมชน และต่างจังหวัด ร้อยละ 68.13 44.06 และ 11.56 ตามลำดับ ร้อยละ 94.07 ใช้วิธีการชั่งน้ำหนักในการจำหน่าย และส่วนใหญ่จำหน่ายผ่านพ่อค้าคนกลาง ร้อยละ 65.31 มีเพียงบางส่วนที่จำหน่ายแพะเนื้อแก่ผู้บริโภคโดยตรงและจำหน่ายผ่านกลุ่มเครือข่าย ร้อยละ 20.94 และ 13.75 ตามลำดับ โดยส่วนใหญ่จำหน่ายแพะในช่วงน้ำหนักไม่เกิน 20 กิโลกรัม ร้อยละ 66.25 มีราคาเฉลี่ย กิโลกรัมละ 168.56 บาท (ฟิสัย 140-220 บาท) ซึ่งแพะขนาดดังกล่าวส่วนใหญ่ใช้ในงานพิธีกรรมทางศาสนาอิสลามภายในพื้นที่ ส่วนร้อยละ 33.75 จำหน่ายแพะเนื้อที่น้ำหนัก 21-60 กิโลกรัม โดยจำหน่ายที่ราคาเฉลี่ย กิโลกรัมละ 128.84 บาท (ฟิสัย 120-140 บาท) ส่วนแม่แพะปลดจำหน่ายในราคาเฉลี่ย กิโลกรัมละ 78.76 บาท (ฟิสัย 70-100 บาท) ซึ่งพ่อค้าที่มารับซื้อเป็นพ่อค้าภายในจังหวัดและจังหวัดใกล้เคียง เช่น จังหวัดตรัง และจังหวัดสตูล และจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่นิยมการบริโภคเนื้อแพะ เพราะจังหวัดพัทลุงไม่มีโรงฆ่าแพะที่ได้รับรองจากกรมปศุสัตว์และประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่ค่อยนิยมบริโภคเนื้อแพะ อีกทั้งเนื้อแพะมีราคาแพงเมื่อเปรียบเทียบกับแหล่งโปรตีนจากเนื้อสัตว์อื่นๆ สอดคล้องกับจันทนาและวาณี (2548) พบว่าเกษตรกรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์นิยมเลี้ยงแพะเนื้อลูกผสมโดยวิธีเลี้ยงแบบซังสลับปล่อย มีวัตถุประสงค์เพื่อการจำหน่าย โดยจำหน่ายตลาดภายในจังหวัดเป็นหลัก ส่วนฟาร์มขนาดกลางนั้นจำหน่ายทั้งตลาดภายในจังหวัดและต่างจังหวัด แต่ฟาร์มขนาดใหญ่พบว่าจำหน่ายตลาดต่างจังหวัดมากกว่า จากข้อมูลการตลาดและวิถีการตลาด พบว่า ตลาดส่วนใหญ่ของแพะเนื้อจังหวัดพัทลุง เป็นตลาดภายในจังหวัด ซื้อขายผ่านพ่อค้าคนกลาง จำหน่ายโดยการชั่งน้ำหนัก และนิยมบริโภคแพะขนาดเล็ก ส่วนใหญ่ใช้ในงานพิธีกรรมทางศาสนาอิสลาม เนื่องจากแพะมีราคาแพงผู้บริโภคมีกำลังซื้อน้อยลงและมีบางส่วนถูกจำหน่ายไปยังจังหวัดใกล้เคียง ซึ่งแพะที่จำหน่ายไปจังหวัดใกล้เคียงส่วนใหญ่เป็นแพะเนื้อที่มีการเลี้ยงโดยการขุนด้วยอาหารคุณภาพดี ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าตลาดบริโภคเนื้อแพะนั้นยังมีความต้องการในปริมาณมาก สังเกตได้จากราคาจำหน่ายแพะเนื้อ ซึ่งมีราคาแพงกว่าสินค้าปศุสัตว์ชนิดอื่นๆในพื้นที่ ดังนั้นกรมปศุสัตว์จึงควรส่งเสริมการเพิ่มปริมาณการผลิตแพะเนื้อเพื่อให้เพียงพอกับความต้องการของตลาด และพัฒนาระบบการเลี้ยงให้เป็นฟาร์มมาตรฐาน เพื่อสะดวกและง่ายต่อการเคลื่อนย้ายและจำหน่าย ควรพัฒนากลุ่มและเครือข่ายเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะให้มีความเข้มแข็ง เพื่อสร้างอำนาจการต่อรองและลดบทบาทของพ่อค้าคนกลางให้อยู่บนพื้นฐานการซื้อและการขายที่เป็นธรรม และควรส่งเสริมการบริโภคภายในพื้นที่จังหวัดให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มช่องทางการตลาด เพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าให้เกิดความยั่งยืนต่อไป รายละเอียดตามตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 การตลาดและวิธีการตลาด (n = 320)

การตลาดและวิธีการตลาด	จำนวน	ร้อยละ
1. แหล่งจำหน่าย ^{1/}		
- จำหน่ายในพื้นที่ชุมชน	141	44.06
- จำหน่ายภายในจังหวัด	218	68.13
- จำหน่ายต่างจังหวัด	37	11.56
2. วิธีการจำหน่าย		
- ชั่งน้ำหนัก	266	94.07
- เหมายรายตัว	19	5.93
3. ลักษณะการจำหน่าย		
- จำหน่ายตรงผู้บริโภค	67	20.94
- จำหน่ายผ่านกลุ่มและเครือข่าย	44	13.75
- จำหน่ายผ่านพ่อค้าคนกลาง	209	65.31
4. ขนาดน้ำหนักของแพะที่จำหน่าย		
- น้ำหนักต่ำกว่า 20 กิโลกรัม	212	66.25
- น้ำหนัก 21-40 กิโลกรัม	100	31.25
- น้ำหนัก 41-60 กิโลกรัม	8	2.50
- น้ำหนักมากกว่า 60 กิโลกรัม	0	0.00
6. ราคาในการจำหน่าย		
- แพะน้ำหนักน้อยกว่า 20 กิโลกรัม กิโลกรัมละ		
$\bar{x} \pm S.D. = 168.56 \pm 19.03$ บาท (พิสัย 140-220 บาท)		
- แพะน้ำหนักมากกว่า 20 กิโลกรัม กิโลกรัมละ		
$\bar{x} \pm S.D. = 128.84 \pm 7.44$ บาท (พิสัย 120 -140 บาท)		
- แม่แพะปลด		
$\bar{x} \pm S.D. = 78.76 \pm 8.61$ บาท (พิสัย 70 -100 บาท)		

หมายเหตุ: ^{1/} ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ



ภาพที่ 2.2 วิธีการตลาดแพะเนื้อจังหวัดพัทลุง

ส่วนที่ 4 ระดับของปัญหาโดยจำแนกตามตามปัญหาด้านต่างๆในการเลี้ยงแพะ

จากการศึกษาในระดับปัญหาการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร พบว่า เกษตรกรมีปัญหาในเรื่องของการขาดแคลนพ่อแพะพันธุ์ดีในระดับมาก เนื่องจากแพะเป็นสัตว์ที่ขยายพันธุ์ได้เร็ว เกษตรกรต้องเปลี่ยนพ่อพันธุ์เพื่อหลีกเลี่ยงการผสมพันธุ์ภายในฝูงแบบเลือดชิด อีกทั้งยังต้องการยกระดับและปรับปรุงพันธุ์แพะให้เป็นที่ต้องการของตลาด ตลอดจนความนิยมในการจำหน่ายแพะขนาดเล็กทำให้สูญเสียโอกาสในการคัดเลือกพ่อพันธุ์ที่มีลักษณะดีไว้ทดแทน อีกทั้งในพื้นที่จังหวัดพัทลุงไม่มีหน่วยงานของกรมปศุสัตว์ที่เป็นแหล่งผลิตพันธุ์สัตว์ชั้นดีหรือเครือข่ายสัตว์พันธุ์ดีด้านแพะ ประกอบกับราคาพ่อพันธุ์แพะของเอกชนในปัจจุบันราคาค่อนข้างสูง จึงเป็นสาเหตุของการขาดพ่อพันธุ์แพะพันธุ์ดี นอกจากนี้ยังมีปัญหาระดับน้อย ได้แก่ ไม่มีการปลูกหญ้าขาดการเก็บสะสมเสบียงสัตว์ ขาดแคลนเจ้าหน้าที่ผสมเทียมแพะ ขาดความรู้การป้องกันโรค ขาดการฉีดวัคซีนป้องกันโรค ขาดตลาดกลาง ขาดการรวมกลุ่มเกษตรกร เจ้าหน้าที่ส่งเสริมขาดทักษะประสบการณ์ และเกษตรกรไม่มีปัญหา ในการไม่มีการจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย แม่แพะผสมติดยาก การขาดพื้นที่เลี้ยงสัตว์ สาธารณะ ขาดแคลนน้ำใช้เลี้ยงแพะ ขาดแคลนแรงงาน ขาดแคลนเมล็ดพันธุ์พืชอาหารสัตว์ แม่โคแสดงอาการเป็นสัตว์ไม่ชัดเจน ถูกกดราคาขาย การบริการและการส่งเสริมไม่ทั่วถึง

อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาพบว่า ยังมีแนวโน้มระดับปัญหาที่จะเป็นปัญหามากในอนาคตได้ คือ การขาดแคลนตลาดกลาง และ การขาดความรู้ในการป้องกันโรค ซึ่งมีค่าเฉลี่ยระดับปัญหาที่ 2.21 และ 2.11 คะแนน ตามลำดับ สืบเนื่องจากการเกิดโรคระบาด โรคปากและเท้าเปื่อยในสัตว์กีบคู้ ในจังหวัดพัทลุง ในช่วงเวลาที่ผ่านมามีติดต่อกันหลายปี สร้างความเสียหายกับสัตว์เลี้ยงของเกษตรกรเป็นจำนวนมาก เกษตรกรจึงเกิดความตื่นตัวในการป้องกันโรคระบาด ตลอดจนการรักษาพยาบาลสัตว์ที่เจ็บป่วย เพื่อไม่ให้เกิดความเสียหายกับแพะเนื้อภายในฟาร์มของตนเอง ดังนั้น สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดพัทลุง จึงควรส่งเสริมให้ความรู้เกษตรกรในการป้องกันโรคระบาดในแพะเนื้อรวมถึงหลักการสุขาภิบาลฟาร์มที่ดี ตลอดจนการสนับสนุนและผลักดันเกษตรกรเข้าสู่มาตรฐานฟาร์มที่มีระบบการป้องกันโรคและการเลี้ยงสัตว์ที่เหมาะสม (GFM) เพื่อให้เกษตรกรมีความรู้ความเข้าใจและมีเครื่องมือในการป้องกันโรคแพะเนื้ออย่างยั่งยืน ส่วนในเรื่องปัญหาการขาดแคลนตลาดกลางนั้น เนื่องจากเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อจังหวัดพัทลุงที่เลี้ยงแพะเชิงพาณิชย์ เช่น เกษตรกรในพื้นที่อำเภอควนขนุน อำเภอป่าพะยอม อำเภอสรีบรรพต อำเภอเมือง และอำเภอศรีนครินทร์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรที่นับถือศาสนาพุทธ และเป็นเกษตรกรรุ่นใหม่ เลี้ยงแพะรูปแบบยืนโรงและมีการขุนโดยใช้อาหารข้นจำหน่ายแพะให้กับพ่อค้าคนกลางภายในพื้นที่ หรือพ่อค้าต่างจังหวัด เป็นหลัก จึงทำให้เกิด การกดราคา เกิดความไม่เป็นธรรมในการจำหน่าย หรือความไม่มั่นใจในการรับซื้อผลผลิต ทั้งนี้ สำนักงานปศุสัตว์จังหวัด ควรส่งเสริมการรวมกลุ่มเครือข่ายผู้ผลิตและผู้จำหน่ายแพะเนื้อทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัด มีการประชุมหารือแลกเปลี่ยนข้อมูลอย่างน้อยปีละ 4 ครั้ง เพื่อสามารถสร้างอำนาจการต่อรองอย่างยุติธรรมทั้งผู้ขายและผู้ซื้อ ตลอดจนการสนับสนุนการหาช่องทางตลาดแหล่งใหม่ เช่น การสร้างเครือข่ายการผลิตและการตลาดในระดับภูมิภาค การส่งเสริมการบริโภคภายในพื้นที่ เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับ ธนจิตรต์ และคณะ(2551) รายงานว่าระดับปัญหาของเกษตรกรต้นแบบของการเลี้ยงแพะและเครือข่ายจังหวัดนครศรีธรรมราช ที่อยู่ในระดับมาก คือ การตลาดและการป้องกันรักษาโรค รายละเอียดตามตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ระดับปัญหา ในการเลี้ยงแพะ โดยจำแนกตามปัญหาด้านต่างๆ ในการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร

ปัญหาการเลี้ยงแพะ	ปัญหาของเกษตรกร (ร้อยละ)			ค่าเฉลี่ยของระดับปัญหา	
	มาก	น้อย	ไม่มีปัญหา	Mean \pm SD	แปลความหมาย
1. ด้านการผลิต					
1.1 ขาดพ่อแพะพันธุ์ดี	81.56	12.50	5.94	2.76 \pm 0.55	มาก
1.2 ไม่มีการจัดทำบัญชีรายรับ - รายจ่าย	10.00	21.19	62.81	1.47 \pm 0.67	ไม่มีปัญหา
2. ด้านพื้นที่เลี้ยงแพะ					
2.1 ขาดพื้นที่เลี้ยงสัตว์สาธารณะ	12.19	23.13	64.68	1.48 \pm 0.70	ไม่มีปัญหา
2.2 ขาดแคลนน้ำใช้เลี้ยงแพะ	4.36	17.19	78.45	1.26 \pm 0.53	ไม่มีปัญหา
3. ด้านแรงงานเลี้ยงแพะ					
3.1 ขาดแคลนแรงงาน	10.94	25.63	63.43	1.48 \pm 0.69	ไม่มีปัญหา
4. ด้านอาหารแพะเนื้อ					
4.1 ขาดแคลนเมล็ดพันธุ์พืชอาหารสัตว์	15.93	33.44	50.63	1.65 \pm 0.74	ไม่มีปัญหา
4.2 ไม่มีการปลูกหญ้า	20.62	34.38	45.00	1.76 \pm 0.77	น้อย
4.3 ขาดการเก็บสะสมเสบียงสัตว์	29.39	44.36	26.25	2.03 \pm 0.75	น้อย
5. ด้านการผสมพันธุ์					
5.1 ขาดแคลนเจ้าหน้าที่ผสมเทียมแพะ	21.56	29.06	49.38	1.72 \pm 0.80	น้อย
5.2 แม่แพะแสดงอาการเป็นสัดไม่ชัดเจน	8.12	37.50	54.38	1.54 \pm 0.64	ไม่มีปัญหา
5.3 แม่แพะผสมติดยาก	14.69	27.50	57.81	1.57 \pm 0.74	ไม่มีปัญหา
6. ด้านโรคระบาดและสุขภาพ					
6.1 ขาดความรู้การป้องกันโรค	34.69	41.25	24.06	2.11 \pm 0.75	น้อย
6.2 ขาดการฉีดวัคซีนป้องกันโรค	22.19	40.31	37.50	1.85 \pm 0.76	น้อย
7. ด้านราคาและการตลาด					
7.1 ขาดตลาดกลาง	43.12	35.00	21.88	2.21 \pm 0.78	น้อย
7.2 ถูกกดราคาขาย	12.81	27.50	59.69	1.53 \pm 0.71	ไม่มีปัญหา
8. ด้านเจ้าหน้าที่และการส่งเสริม					
8.1 ขาดการรวมกลุ่มเกษตรกร	18.13	31.56	50.31	1.68 \pm 0.76	น้อย
8.2 การบริการและการส่งเสริมไม่ทั่วถึง	16.56	30.31	53.13	1.63 \pm 0.75	ไม่มีปัญหา
8.3 เจ้าหน้าที่ส่งเสริมขาดทักษะประสบการณ์	20.94	25.31	53.75	1.67 \pm 0.80	น้อย
ค่าเฉลี่ย				1.74 \pm 0.72	น้อย

ส่วนที่ 5 ความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร

ศึกษาระดับความต้องการส่งเสริมในการเลี้ยงแพะเนื้อ ของเกษตรกรจังหวัดพัทลุง พบว่า ส่วนใหญ่ เกษตรกรมีความต้องการส่งเสริมในด้านต่างๆเฉลี่ยระดับปานกลาง ได้แก่ พันธุ์แพะเนื้อ การสร้างคอกแพะ วิธีการจัดการดูแลแพะเนื้อระยะต่างๆ การผสมเทียมแพะ อาหารแพะเนื้อ การเลี้ยงแพะขุน โรคแพะเนื้อที่สำคัญ วิธีการให้ยารักษาโรค กองทุนยาประจำกลุ่มหรือหมู่บ้าน การจัดตั้งกลุ่มแพะ โรงฆ่าสัตว์

อย่างไรก็ดี พบว่าเกษตรกรมีแนวโน้มความต้องการส่งเสริมความรู้ด้าน วิธีการให้ยารักษาโรค การสร้างโรงเรือน และโรคที่สำคัญ มากขึ้นตามลำดับ สืบเนื่องจากสถานการณ์การเกิดโรคระบาดสัตว์ในปัจจุบัน มีความรุนแรงและมีความถี่มากขึ้น เกษตรกรผู้เลี้ยงแพะมีความต้องการส่งเสริมความรู้ในเรื่องของโรคระบาด และการใช้ยารักษาโรคแพะเนื้อ เพื่อที่จะสามารถป้องกันและดูแลรักษาสุขภาพแพะเบื้องต้นลดความเสียหาย อันเนื่องมาจากการเจ็บป่วยของแพะเนื้อภายในฟาร์มได้อย่างทันทั่วทั้งที่ ส่วนในเรื่องของการสร้างโรงเรือนซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งในการป้องกันโรคระบาด ประกอบกับเป็นต้นทุนสำคัญในการเลี้ยงแพะ ดังนั้นการรูปแบบคอกแพะ การวางผังฟาร์ม สามารถเพิ่มประสิทธิภาพในการเลี้ยงและการป้องกันโรคแพะเนื้อให้กับเกษตรกรได้

ส่วนความต้องการส่งเสริมในระดับน้อยได้แก่ การจัดการฟาร์ม การจัดทำฟาร์มมาตรฐานฟาร์มแพะเนื้อ การจำหน่ายแพะที่ตลาดกลาง และความต้องการส่งเสริมระดับมากไม่พบจากการศึกษาครั้งนี้ รายละเอียดตามตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ระดับความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร

ความต้องการส่งเสริมด้านต่างๆ	ความต้องการ (ร้อยละ)			ค่าเฉลี่ยของระดับความต้องการ Mean \pm SD	แปล ความหมาย
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		
1. พันธุ์แพะเนื้อ				1.73 \pm 0.72	ปานกลาง
1.1 วิธีเลือกซื้อแพะแม่พันธุ์	19.37	36.56	44.07	1.75 \pm 0.76	ปานกลาง
1.2 วิธีเลือกซื้อแพะพ่อพันธุ์	23.12	44.06	32.82	1.83 \pm 0.66	ปานกลาง
1.3 วิธีเลือกซื้อแพะมาขุน	15.66	30.63	46.29	1.62 \pm 0.74	น้อย
2. การสร้างคอกแพะ				2.08 \pm 0.81	ปานกลาง
2.1 การเลือกทำเลสร้างคอก	37.19	33.75	29.06	2.08 \pm 0.81	ปานกลาง
3. การจัดการฟาร์ม				1.52 \pm 0.69	น้อย
3.1 การจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย	9.36	25.31	65.33	1.44 \pm 0.66	น้อย
3.2 การบันทึกทะเบียนประวัติแพะ	14.06	31.25	54.69	1.59 \pm 0.72	น้อย

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความต้องการส่งเสริมด้านต่างๆ	ความต้องการ (ร้อยละ)			ค่าเฉลี่ยของระดับความต้องการ Mean \pm SD	แปล ความหมาย
	มาก	ปาน กลาง	น้อย		
4. วิธีการจัดการและเลี้ยงดูแพะเนื้อระยะ ต่างๆ				1.83 \pm 0.74	ปานกลาง
4.1 การเลี้ยงดูแม่แพะตั้งท้อง	14.38	58.75	26.87	1.88 \pm 0.63	ปานกลาง
4.2 การคลอดและการจัดการในการ คลอด	30.00	50.00	20.00	2.10 \pm 0.70	ปานกลาง
4.3 การเลี้ยงดูแพะแม่พันธุ์	21.25	31.86	46.89	1.74 \pm 0.79	ปานกลาง
4.4 การเลี้ยงดูลูกแพะ	21.86	29.69	48.46	1.73 \pm 0.80	ปานกลาง
4.5 การเลี้ยงแพะรุ่นหนุ่ม รุ่นสาว	15.00	37.50	47.5	1.68 \pm 0.72	ปานกลาง
4.6 การเลี้ยงดูแพะพ่อพันธุ์	27.19	30.94	41.87	1.85 \pm 0.82	ปานกลาง
5. การผสมเทียมแพะ				1.76 \pm 0.76	ปานกลาง
5.1 การตั้งท้องและการตรวจท้องแม่แพะ	25.00	31.88	43.12	1.82 \pm 0.81	ปานกลาง
5.2 การใช้ฮอร์โมนเพื่อให้แพะเป็นสัด พร้อมกัน	24.06	33.44	42.50	1.82 \pm 0.80	ปานกลาง
5.3 วิธีสังเกตการเป็นสัดของแม่แพะ	10.31	42.81	46.88	1.63 \pm 0.66	น้อย
6. อาหารแพะเนื้อ				1.72 \pm 0.73	ปานกลาง
6.1 วิธีผสมอาหารข้นไว้ใช้เอง	26.25	40.63	33.12	1.93 \pm 0.77	ปานกลาง
6.2 การให้แร่ธาตุแก่แพะ	14.06	42.19	43.75	1.70 \pm 0.70	ปานกลาง
6.3 การทำหญ้าแห้งอัดฟ่อน	12.50	35.00	52.5	1.60 \pm 0.70	น้อย
6.4 วิธีปลูกหญ้าและจัดการแปลงหญ้า	18.75	35.00	46.25	1.73 \pm 0.76	ปานกลาง
6.5 วิธีการทำฟางปรุ้งแต่ง(ฟางหมักยูเรีย)	17.80	34.06	48.14	1.70 \pm 0.75	ปานกลาง
6.6 วิธีการทำก้อนอาหารเสริม(UMMB)	17.80	34.06	48.14	1.70 \pm 0.75	ปานกลาง
7. การเลี้ยงแพะขุน				1.77 \pm 0.77	ปานกลาง
7.1 วิธีการให้อาหารแพะขุน	20.00	30.94	49.06	1.71 \pm 0.78	ปานกลาง

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความต้องการส่งเสริมด้านต่างๆ	ความต้องการ (ร้อยละ)			ค่าเฉลี่ยของระดับความต้องการ	
	มาก	ปานกลาง	น้อย	Mean \pm SD	แปลความหมาย
7.2 การเลือกซื้อแพะสำหรับเลี้ยงเป็นแพะขุน	21.88	37.81	40.31	1.82 \pm 0.76	ปานกลาง
8. โรคแพะเนื้อที่สำคัญ				1.94 \pm 0.73	ปานกลาง
8.1 โรคปากและเท้าเปื่อย	28.44	53.75	17.81	2.11 \pm 0.67	ปานกลาง
8.2 โรคพยาธิภายนอก เห็บ เหา ไร ซี้เรื้อน	21.86	27.50	50.64	1.71 \pm 0.80	ปานกลาง
8.3 โรคแท้งติดต่อ (บรูเซลโลซิส)	34.68	47.19	18.13	2.17 \pm 0.71	ปานกลาง
8.4 โรคพยาธิภายใน	28.75	50.00	21.25	2.08 \pm 0.71	ปานกลาง
8.5 โรคท้องอืด	27.50	37.5	35.00	1.91 \pm 0.79	ปานกลาง
8.6 โรคข้อและสมองอักเสบในแพะ	12.19	40.94	46.87	1.65 \pm 0.69	น้อย
9. วิธีการให้ยารักษาโรค				2.14 \pm 0.69	ปานกลาง
9.1 การเลือกให้ยารักษาโรคสำหรับสัตว์	31.56	52.81	15.63	2.16 \pm 0.67	ปานกลาง
9.2 การใช้สมุนไพรรักษาโรคสัตว์	31.25	49.38	19.37	2.12 \pm 0.70	ปานกลาง
10. กองทุนยาสัตว์ประจำกลุ่ม หรือหมู่บ้าน				1.81 \pm 0.79	ปานกลาง
10.1 วิธีจัดการกองทุนยาสัตว์	23.44	34.06	42.5	1.81 \pm 0.79	ปานกลาง
11. การจัดตั้งกลุ่มผู้เลี้ยงแพะ				1.82 \pm 0.70	ปานกลาง
11.1 วิธีการจัดตั้งกลุ่ม	32.5	50.31	17.19	2.15 \pm 0.69	ปานกลาง
11.2 การบริหารและการจัดการกลุ่ม	12.19	37.19	50.63	1.62 \pm 0.69	น้อย
11.3 บทบาท และหน้าที่ของสมาชิก	15.63	37.81	46.56	1.69 \pm 0.73	ปานกลาง
12. การจัดทำมาตรฐานฟาร์มแพะเนื้อ				1.59 \pm 0.71	น้อย
12.1 ลักษณะของมาตรฐานฟาร์ม	18.44	30.94	50.62	1.68 \pm 0.77	ปานกลาง
12.2 การใช้ยาสัตว์ตามข้อกำหนดมาตรฐานฟาร์ม	12.81	31.56	55.63	1.57 \pm 0.71	น้อย
12.3 วิธีการจัดการสิ่งแวดล้อมฟาร์ม	8.44	34.69	56.87	1.51 \pm 0.65	น้อย

ตารางที่ 4.8 (ต่อ)

ความต้องการส่งเสริมด้านต่างๆ	ความต้องการ (ร้อยละ)			ค่าเฉลี่ยของระดับความต้องการ	
	มาก	ปานกลาง	น้อย	Mean ± SD	แปลความหมาย
13. การจำหน่ายแพะที่ตลาดกลาง				1.60 ± 0.63	ปานกลาง
13.1 การขออนุญาตเคลื่อนย้ายสัตว์เข้า - ออก ตลาดนัด	7.81	44.06	48.13	1.60 ± 0.63	น้อย
14. โรงฆ่าสัตว์				1.71 ± 0.77	ปานกลาง
14.1 การฆ่าสัตว์โดยวิธีมาตรฐานสากล	19.69	32.19	48.12	1.71 ± 0.77	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ย				1.80 ± 0.73	ปานกลาง

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัย กราบขอบคุณ คณะอนุกรรมการวิชาการปศุสัตว์เขต 8 ด้านผลิตสัตว์ และคณะกรรมการวิชาการปศุสัตว์เขต 8 ที่กรุณาให้แนวทางในหลักการเขียนโครงการวิจัย การตรวจทานแก้ไข ให้คำแนะนำ และข้อเสนอแนะในการวิจัยมาโดยตลอด จนเอกสารวิชาการฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี และขอขอบคุณ นายณรงค์ สุทธิสังข์ ปศุสัตว์จังหวัดพัทลุง และนายสมศักดิ์ จิตตวิสุทธิวงศ์ นายสัตวแพทย์ชำนาญการพิเศษ รักษาราชการแทนปศุสัตว์จังหวัดพัทลุง ที่ส่งเสริม สนับสนุน ในการดำเนินโครงการวิจัยและอำนวยความสะดวกในทุกด้านตลอดระยะเวลาทำงานวิจัย ขอขอบคุณท่านปศุสัตว์อำเภอ ผู้นำข้าราชการ พนักงานราชการ เจ้าหน้าที่อาสาปศุสัตว์ทุกท่าน ที่มีส่วนช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลและเป็นกำลังใจเสมอมา และที่สำคัญที่สุด ขอขอบคุณเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อทุกท่าน ที่กรุณาให้ข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้ จนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้หลายแนวทาง คณะผู้วิจัยจึงหวังว่าเอกสารวิชาการฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่องานด้านปศุสัตว์และผู้เกี่ยวข้องด้านปศุสัตว์ในทุกภาคส่วน โดยเฉพาะเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดพัทลุง

เอกสารอ้างอิง

- กรมปศุสัตว์. 2561. ยุทธศาสตร์กรมปศุสัตว์ 2561-2565. กองส่งเสริมและพัฒนาการปศุสัตว์. กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและ สหกรณ์. กรุงเทพฯ.
- กรมปศุสัตว์. 2562 .สถิติและข้อมูลด้านปศุสัตว์. ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์. กรุงเทพฯ.
- กรมปศุสัตว์.2563. สถานการณ์แพะปี 2563. กลุ่มส่งเสริมและพัฒนาสัตว์เล็ก กองส่งเสริมและพัฒนาการปศุสัตว์ กรมปศุสัตว์.
- กั้ววาน ธรรมแสง และ วรพงษ์ สุริยภัทร. 2555. ศักยภาพการผลิตพืชอาหารสัตว์และเมล็ดพันธุ์ในประเทศไทย. วารสารแก่นเกษตร 40(2) : 37-42.
- จันทนา บุญศิริ และ วาณี ศิลประสารทเอก . 2549. การศึกษาสภาพการเลี้ยงแพะและวิธีการตลาดแพะเนื้อในจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วารสารสำนักศึกษาศาสตร์และสุขอนามัยที่ 5 ปีที่ 8 ฉบับที่ 2 กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2549. หน้า 27 - 42.
- ชูตา แก้วละเอียต .2558. การพัฒนาการตลาดแพะเนื้อเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะในจังหวัดสงขลา. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา .
- ชารีนา สือแม. 2550 . การเลี้ยงแพะตามวิถีมุสลิม : แนวทางสู่ความสำเร็จ. ภาควิชาเทคโนโลยีการเกษตร คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- ธนจิตต์ อุณหระกุล และ สุพร คงเกต .2551. ปัจจัยของระบบการเลี้ยงแพะที่มีผลกระทบต่อการจำหน่ายรายงานผลการดำเนินงาน ประจำปี 2550 ศูนย์วิจัยและถ่ายทอดเทคโนโลยีนครศรีธรรมราช.
- บุญส่ง รัตนพร และ สิริพงศ์ ศิริรักษ์ . 2557. สภาพการเลี้ยงและวิธีการตลาดแพะเนื้อของเครือข่ายวิสาหกิจชุมชนผู้เลี้ยงแพะในพื้นที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ปีงบประมาณ 2555. เอกสารวิชาการ ทะเบียนวิชาการเลขที่ :57(2) - 0516(8) - 057
- ประภัสสร เตชะประเสริฐวิทยา อนงค์นุช เทียนทอง และ กิตติ กุบแก้ว .2554. ความต้องการรับบริการส่งเสริมของเกษตรกรกลุ่มสาธิตการเลี้ยงกระบือ ในพื้นที่ปศุสัตว์เขต 4 รายงานการวิจัยภาควิชาส่งเสริมการเกษตร คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, จังหวัดขอนแก่น.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.2561. หลักการส่งเสริมและพัฒนาการเกษตร.เอกสารโสตทัศนศึกษา 91109 สาขาวิชาเกษตรศาสตร์และสหกรณ์.
- ยรรยง บุญยรัตน์ , เฉลิมศักดิ์ รัตนะ , สมศักดิ์ นวลสม , ภมรินทร์ โชคสุทินสกุล และกฤษณพร แพกุล. 2556. ปัจจัยที่มีผลต่อความยั่งยืนการเลี้ยงแพะของวิสาหกิจชุมชนกลุ่มเกษตรกรในพื้นที่ภาคใต้ตอนบน.รายงานผลการวิจัยสำนักงานปศุสัตว์เขต 8 จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- วชิรวิทย์ พิชวงค์ , ศุภลักษณ์ ฮารีสัน , อัครวิน สายเชื้อ .2559. การศึกษาระบบการจัดการอาหาร ต้นทุนและผลตอบแทนทางเศรษฐกิจของเกษตรกรผู้เลี้ยงแพะเนื้อในจังหวัดชัยนาท. เอกสารวิชาการ ทะเบียนวิชาการเลขที่ : 59(1)-0514-003
- วรทัศน์ อินทร์คัมพร.2546. หลักการส่งเสริมการเกษตร.การส่งเสริมการเกษตรการพัฒนาชนบท.ภาควิชาส่งเสริมและเผยแพร่การเกษตร คณะเกษตรศาสตร์.มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. 309 น.
- วิภาวี ศรีเจริญ , ณัฐชัย จุตติอมรเลิศ , ณัฐพร จัวยจุลเจิม , ทวีศิลป์ จีนด้วง .2563. สภาพการเลี้ยงละความต้องการเลี้ยงแพะเชิงธุรกิจของเกษตรกรในเครือข่ายศูนย์วิจัยและบำรุงพันธุ์สัตว์สุราษฎร์ธานี.เอกสารวิชาการ ทะเบียนวิชาการเลขที่ : 63(2)-0516(8)-119

- สมคิด ทักษิณาวินิจฉัย . 2543 . หลักการตลาดสินค้าเกษตร. คณะเกษตรศาสตร์และบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุมน โปธิ์จันทร์.2556. อาหารและการให้อาหารแพะ. เอกสารประกอบการบรรยายในงานแพะแห่งชาติ ครั้งที่ 10 ระหว่างวันที่ 11 – 13 มิถุนายน 2556.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ .2546. ระเบียบการวิจัยทางสังคมศาสตร์ .พิมพ์ครั้งที่ 12, บริษัทเฟื่องฟ้า ปรีนติ้ง, กรุงเทพมหานคร.
- สุวิทย์ อโนทัยสินทวี, ชัชวาล วิริยะสมบัติ, ทนงชัย ชัชวาล และพิภพ เกิดเมฆ.2544. การเลี้ยงแพะ. สำนักพัฒนาการปศุสัตว์และถ่ายทอดเทคโนโลยี กรมปศุสัตว์.
- สำนักงานจังหวัดพัทลุง.2560. แผนพัฒนาจังหวัด 4 ปี พ.ศ. 2561-2564 .กลุ่มงานยุทธศาสตร์และข้อมูลเพื่อพัฒนาจังหวัดพัทลุง จังหวัดพัทลุง .หน้า 1-4.
- Taro Yamane.1973. Statistics: An Introductory Analysis.3rdEd. New York. Harper and Row Publications.

ภาคผนวก
แบบสอบถาม
การศึกษาสภาพการเลี้ยง วิธีการตลาดและความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อ
ของเกษตรกรในจังหวัดพัทลุง

แบบสอบถามนี้

ประกอบด้วย 5 ส่วนหลัก และ 68 ข้อย่อย ขอความกรุณาตอบและหรือแสดงระดับความต้องการ ระดับของปัญหา ฯลฯ ให้ครบทุกข้อ เพื่อความสมบูรณ์ของข้อมูล และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน () ตามความเป็นจริง

ชื่อ - สกุล ผู้ตอบแบบสอบถาม.....
ที่อยู่.....โทร.....
ผู้สัมภาษณ์.....โทร.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานสภาพเศรษฐกิจและสังคมบางประการของเกษตรกร

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของเกษตรกร

1. เพศ () ชาย () หญิง
2. อายุ () ไม่เกิน 40 ปี () 41 – 55 ปี () มากกว่า 55 ปี
3. ศาสนา () พุทธ () อิสลาม () คริสต์
4. การศึกษา () ระดับประถมศึกษา () ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 () ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย () ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพหรืออนุปริญญา
 () ระดับปริญญาตรีและสูงกว่า
5. สถานภาพการสมรส
 () สมรส () โสด () หม้าย
6. สถานภาพทางสังคม
 () ไม่มีตำแหน่ง () กรรมการหมู่บ้าน
 () สมาชิก อ.บ.ต. () ผู้ใหญ่บ้าน
 () อื่นๆ (ระบุ)
7. จำนวนสมาชิกในครัวเรือน คน/ครัวเรือน

ตอนที่ 2 ข้อมูลสภาพเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกร

1. จำนวนแรงงานในการเลี้ยงแพะ คน/ครัวเรือน
แรงงานคนเลี้ยงแพะ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) ได้แก่
 () เลี้ยงเอง () ภรรยา/สามี () ลูก
 () พ่อ/แม่ () จ้างคนอื่น
2. อาชีพหลัก
 () ทำนา () ทำไร่ () ทำสวน () รับราชการ
 () เลี้ยงสัตว์ () ค้าขาย () บริษัทเอกชน () อื่นๆ ระบุ.....
3. พื้นที่ถือครองทางการเกษตร (ไร่/ครัวเรือน)

- () ไม่มีพื้นที่ถือครอง () มีพื้นที่ถือครอง ไร่
4. พื้นที่ใช้ในการเลี้ยงแพะ (ไร่/คร้วเรือน)
 () ไม่มีพื้นที่ () มีพื้นที่ไร่
5. พื้นที่ใช้ปลูกหญ้า (ไร่/คร้วเรือน)
 () ไม่มีพื้นที่ () มีพื้นที่ไร่
6. การเช่าที่ดินเพื่อใช้ในการเลี้ยงแพะ (ไร่/คร้วเรือน)
 () ไม่ได้เช่า () ได้เช่า จำนวนที่ดินที่เช่า.....ไร่
7. จำนวนแพะเนื้อที่เกษตรกรเลี้ยง.....ตัว
8. ประสบการณ์ในการเลี้ยงแพะเนื้อ ปี
9. แหล่งเงินทุนในการเลี้ยงแพะ
 () เงินทุนของตัวเอง () เงินกู้ในระบบ () เงินกู้นอกระบบ
 เงินทุนกู้ยืมในระบบ ได้แก่
- 9.1 เงินทุนกู้จาก ธ.ก.ส. (บาท/คร้วเรือน)
 () ไม่ได้กู้ () กู้ บาท
- 9.2 เงินทุนกู้จากธนาคารพาณิชย์ (บาท/คร้วเรือน)
 () ไม่ได้กู้ () กู้ บาท
- 9.3 เงินทุนกู้จากกองทุนหมู่บ้าน 1 ล้านบาท (บาท/คร้วเรือน)
 () ไม่ได้กู้ () กู้ บาท
10. เงินทุนในการเลี้ยงแพะเนื้อ.....บาท

ส่วนที่ 2 ข้อมูลของสภาพการเลี้ยงแพะของเกษตรกร

ตอนที่ 1 สภาพการเลี้ยงและการให้อาหารแพะ

1. พันธุ์แพะที่เลี้ยงมากที่สุด
- | | |
|-------------------------------------|---------------------|
| () ลูกผสมแองโกลนูเบียน - พื้นเมือง | () พันธุ์พื้นเมือง |
| () ลูกผสมบอร์- แองโกลนูเบียน | () แองโกลนูเบียน |
| () ลูกผสมบอร์- ซาแนน | () บอร์ |
| () ลูกผสมบอร์- พื้นเมือง | () ซาแนน |
- อื่นๆ.....(ระบุสายพันธุ์)
2. สาเหตุที่เลี้ยงแพะเนื้อ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- | | |
|------------------|--------------------|
| () เพื่อจำหน่าย | () ใช้มูลเป็นปุ๋ย |
| () เป็นการออม | () เป็นมรดกตกทอด |
| () อื่นๆ..... | |
3. รูปแบบในการเลี้ยงแพะ
- | | |
|--------------------------------|------------|
| () ปล่อยแพะเล็ม | () ยืนโรง |
| () กิ่งยืนโรงกิ่งปล่อยแพะเล็ม | |
4. แหล่งอาหารหยาบในฤดูฝน
- | | |
|---------------------------------|------------------------|
| () ที่ส่วนตัวหรือไร่นาของตนเอง | () ที่สาธารณะประโยชน์ |
| () แปลงปลูกหญ้าของตนเอง | () ตามไร่นาของคนอื่น |
5. แหล่งอาหารหยาบในฤดูแล้ง
- | | |
|---------------------------------|------------------------|
| () ที่ส่วนตัวหรือไร่นาของตนเอง | () ที่สาธารณะประโยชน์ |
| () แปลงปลูกหญ้าของตนเอง | () ตามไร่นาของคนอื่น |

6. การสำรองเสบียงสัตว์ไว้ใช้เลี้ยงแพะในฤดูแล้ง
 สะสม ไม่สะสม
 หญ้าหมัก หญ้าแห้ง
 ฟางข้าว อื่นๆ.....
7. การให้อาหารชั้น หรืออาหารผสมเลี้ยงแพะ
 ไม่เคยให้ เคยให้
 วิธีให้อาหารชั้น ให้เป็นบางครั้ง ให้ตลอดปี
 อาหารชั้นได้จาก ซื้ออาหารชั้นสำเร็จรูป ผสมเองโดยใช้วัสดุที่หาได้
8. การให้แร่ธาตุ วิตามินเสริมแก่แพะ
 ไม่เคยให้ เคยให้
 วิธีให้แร่ธาตุ ให้เป็นบางครั้ง ให้ตลอดปี
9. เคยเลี้ยงแพะขุนของเกษตรกร
 ไม่เคยเลี้ยง เคยเลี้ยง
 วิธีหามาขุน ซื้อแพะมาขุน แพะในฝูงของตนเอง

ตอนที่ 2 การผสมพันธุ์และการดูแลสุขภาพแพะเนื้อ

1. การมีพ่อพันธุ์แพะเนื้อของเกษตรกร
 ไม่มีพ่อพันธุ์ มีพ่อพันธุ์
2. วิธีการผสมพันธุ์แพะ
 ผสมเทียม ใช้แพะพ่อพันธุ์
3. ลูกแพะที่เกิดในรอบปี
 ไม่มีลูกเกิด มีลูกแพะเกิด
4. การเจ็บป่วยของแพะในรอบปี
 ไม่เคยเจ็บป่วย เคยเจ็บป่วย
5. การตายของแพะในรอบปี
 ไม่มีการตาย มีการตาย
- สาเหตุการตายของแพะ
 แม่แพะไม่มีน้ำนมหลังคลอด
 ท้องร่วงหรือท้องเสีย
 แม่แพะตกเลือดหลังคลอดหรือแท้งลูก
 ท้องอืด
 ปอดบวม
 พยาธิภายใน
 อื่นๆ(ระบุ).....
6. เมื่อแพะเจ็บป่วยหรือมีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ ปรึกษากับ
 เจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์ อาสาปศุสัตว์ (อ.ส.ป.) ในหมู่บ้าน
 ร้านขายยาสัตว์ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล

7. เมื่อแพะเจ็บป่วย บุคคลที่รักษาพยาบาลให้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 เจ้าหน้าที่กรมปศุสัตว์ อาสาปศุสัตว์ (อ.ส.ป.) รักษาเอง
- ตอนที่ 3 การได้รับบริการและส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อ
1. หน่วยงานที่ให้บริการ ส่งเสริมการเลี้ยงแพะ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 กรมปศุสัตว์ องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น (อบต./อบจ./เทศบาล)
 เอกชน สำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร (ส.ป.ก.)
 กรมส่งเสริมการเกษตร อื่นๆ (กลุ่มเกษตรกรผู้เลี้ยงโคในหมู่บ้าน)
 ไม่เคยได้รับบริการจากหน่วยงานใดๆ
2. การเคยได้รับการเยี่ยมเยียนจากเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์
 ไม่เคย เคย
3. การใช้บริการด้านสุขภาพโคจากหน่วยงานของกรมปศุสัตว์
 ไม่เคย เคย
- ชนิดที่ให้บริการ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 ฉีดวัคซีนปากและเท้าเปื่อย
 เก็บตัวอย่างเลือดตรวจโรค บลูเชลโลซิส
 ยาถ่ายพยาธิภายใน
 ยากำจัดพยาธิภายนอก
 แร่ธาตุก้อน
 เอกสารคำแนะนำ
4. การมีส่วนร่วมสนับสนุนหน่วยงานกรมปศุสัตว์ของเกษตรกร
 ไม่มีส่วนร่วม เป็นอาสาปศุสัตว์
 ฟาร์มสาธิต หรือแหล่งศึกษาดูงาน บริจาคทรัพย์สิน/เงิน
5. การยืมแพะเนื้อเพื่อการผลิตจากหน่วยงานต่างๆ ของเกษตรกร
 ไม่มีการยืม มีการยืม
6. การจัดทำสมุดทะเบียนฟาร์ม หรือการบันทึกรายรับรายจ่ายในการเลี้ยงแพะเนื้อ
 ไม่ได้บันทึก ได้บันทึก
7. ประสบการณ์เข้ารับการฝึกอบรมการเลี้ยงแพะเนื้อ
 ไม่เคยฝึกอบรม เคยฝึกอบรม..... ครั้ง
8. การได้รับข้อมูลข่าวสารการเลี้ยงแพะเนื้อ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 เจ้าหน้าที่ปศุสัตว์ เพื่อนเกษตรกรด้วยกัน
 กำนัน ผู้ใหญ่บ้านหรือผู้นำชุมชน อาสาปศุสัตว์ (อ.ส.ป.)
 หอกระจายข่าวหมู่บ้าน โทรทัศน์
 เอกสาร หรือคู่มือ หนังสือพิมพ์
 สื่อโซเชียลมีเดีย ไม่เคยได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อใดๆ

ส่วนที่ 3 การตลาดและวิธีการตลาด

1. แหล่งจำหน่าย
 จำหน่ายภายในชุมชน จำหน่ายต่างในจังหวัด
 จำหน่ายต่างในจังหวัด
2. วิธีการจำหน่าย

- () ชั่งน้ำหนัก () เหมายเป็นรายตัว
3. ลักษณะการจำหน่าย
- () จำหน่ายตรงผู้บริโภค () จำหน่ายผ่านพ่อค้าคนกลาง
- () จำหน่ายผ่านกลุ่มเกษตรกร () จำหน่ายโรงฆ่าสัตว์
4. ขนาดน้ำหนักของแพะที่จำหน่าย
- () น้ำหนักน้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 กิโลกรัม
- () น้ำหนัก 21 – 40 กิโลกรัม
- () น้ำหนัก 41 – 60 กิโลกรัม
- () น้ำหนักมากกว่า 60 กิโลกรัม
5. ราคาในการจำหน่าย
- () แพะน้ำหนักน้อยกว่าหรือเท่ากับ 20 กิโลกรัม ราคา.....บาท/กิโลกรัม
- () แพะน้ำหนักมากกว่า 20 กิโลกรัม ราคา.....บาท/กิโลกรัม
- () แม่แพะปลด ราคา.....บาท/กิโลกรัม

ส่วนที่ 4 ร้อยละของเกษตรกร และระดับของปัญหา โดยจำแนกตามปัญหาด้านต่างๆ ในการเลี้ยงแพะ

ปัญหาการเลี้ยงแพะเนื้อ ระดับปัญหาของเกษตรกร	ระดับของปัญหา		
	มาก	น้อย	ไม่มีปัญหา
1. ด้านการผลิต			
1.1 ขาดพ่อแพะพันธุ์ดี			
1.2 ไม่มีการจัดทำบัญชีรายรับ - รายจ่าย			
1.3 แม่แพะผสมติดยาก			
2. ด้านพื้นที่เลี้ยงแพะ			
2.1 ขาดพื้นที่เลี้ยงสัตว์สาธารณะ			
2.2 ขาดแคลนน้ำใช้เลี้ยงแพะเนื้อ			
3. ด้านแรงงานเลี้ยงแพะ			
3.1 ขาดแคลนแรงงาน			
4. ด้านอาหารแพะ			
4.1 ขาดแคลนพันธุ์พืชอาหารสัตว์			
4.2 ไม่มีการปลูกหญ้า			
4.3 ขาดการเก็บสะสมเสบียงอาหารสัตว์			
5. ด้านการผสมพันธุ์			
5.1 ขาดแคลนเทคโนโลยีด้านการขยายพันธุ์			
5.2 แม่แพะแสดงอาการเป็นสัตว์			
5.3 แม่แพะผสมติดยาก			
6. ด้านโรคระบาดและสุขภาพ			
6.1 ขาดความรู้การป้องกันโรค			
6.2 ขาดการฉีดวัคซีนป้องกันโรค			
7. ด้านราคาและการตลาด			

ปัญหาการเลี้ยงแพะเนื้อ ระดับปัญหาของเกษตรกร	ระดับของปัญหา		
	มาก	น้อย	ไม่มีปัญหา
7.1 ขาดตลาดกลาง			
7.2 ถูกกดราคาขาย			
8. ด้านเจ้าหน้าที่และการส่งเสริม			
8.1 ขาดการรวมกลุ่มเกษตรกร			
8.2 การบริการและการส่งเสริมไม่ทั่วถึง			
8.3 เจ้าหน้าที่ส่งเสริมขาดทักษะประสบการณ์			

ส่วนที่ 5 ความต้องการส่งเสริมการเลี้ยงแพะเนื้อของเกษตรกร

ความต้องการด้านความรู้ด้านต่างๆ ระดับความต้องการ	ระดับความต้องการ		
	มาก	น้อย	ไม่มีปัญหา
1. พันธุ์แพะเนื้อ			
1.1 วิธีเลือกซื้อแพะแม่พันธุ์			
1.2 วิธีเลือกซื้อแพะพ่อพันธุ์			
1.3 วิธีเลือกซื้อแพะมาขุน			
2. การสร้างคอกแพะ			
2.1 การเลือกพื้นที่และรูปแบบในการสร้างคอก			
3. การจัดการฟาร์ม			
3.1 การจัดทำบัญชีรายรับ-รายจ่าย			
3.2 การบันทึกทะเบียนประวัติแพะ			
4. วิธีการจัดการและเลี้ยงดูแพะเนื้อระยะต่างๆ			
4.1 การเลี้ยงดูแม่แพะตั้งท้อง			
4.2 การคลอดและการจัดการในการคลอด			
4.3 การเลี้ยงดูแพะแม่พันธุ์			
4.4 การเลี้ยงดูลูกแพะ			
4.5 การเลี้ยงแพะรุ่นหนุ่ม รุ่นสาว			
4.6 การเลี้ยงดูแพะพ่อพันธุ์			
5. การผสมเทียมแพะ			
5.1 การตั้งท้องและการตรวจท้องแม่แพะ			
5.2 การใช้ฮอร์โมนเพื่อให้แพะเป็นสัดพร้อมกัน			
5.3 วิธีสังเกตการเป็นสัดของแม่แพะ			
6. อาหารแพะเนื้อ			
6.1 วิธีผสมอาหารข้นไว้ใช้เอง			
6.2 การให้แร่ธาตุแก่แพะเนื้อ			
6.3 การทำหญ้าแห้งอัดฟ่อน			
6.4 วิธีปลูกหญ้าและจัดการแปลงหญ้า			
6.5 วิธีการทำฟางปรุงแต่ง (ฟางหมักยูเรีย)			

ความต้องการด้านความรู้ด้านต่างๆ ระดับความต้องการ	ระดับความต้องการ		
	มาก	น้อย	ไม่มีปัญหา
6.6 วิธีการทำก้อนอาหารเสริม (UMMB)			
7. การเลี้ยงแพะขุน			
7.1 วิธีการให้อาหารแพะขุน			
7.2 การเลือกซื้อแพะสำหรับเลี้ยงเป็นแพะขุน			
8. โรคแพะที่สำคัญ			
8.1 โรคปากและเท้าเปื่อย			
8.2 โรคพยาธิภายนอก เห็บ เหา ไรซีเรื้อน/โรคพยาธิภายใน			
8.3 โรคแท้งติดต่อ (บรูเซลโลซิส)			
8.4 โรคพยาธิภายใน			
8.5 โรคท้องอืด			
8.6 โรค CAE (ข้อและสมองอักเสบในแพะ)			
9. วิธีการให้ยารักษาโรค			
9.1 การเลือกใช้ยารักษาโรคสำหรับสัตว์			
9.2 การใช้สมุนไพรรักษาโรคสัตว์			
10. กองทุนยาสัตว์ประจำกลุ่ม หรือหมู่บ้าน			
10.1 วิธีจัดการกองทุนยาสัตว์			
11. การบริหารจัดการกลุ่มผู้เลี้ยงแพะ			
11.1 วิธีการจัดตั้งกลุ่ม			
11.2 การบริหารและการจัดการกลุ่ม			
11.3 บทบาท และหน้าที่ของสมาชิก			
12. การจัดทำมาตรฐานฟาร์มแพะเนื้อ			
12.1 ลักษณะของมาตรฐานฟาร์ม			
12.2 การใช้ยาสัตว์ตามข้อกำหนดมาตรฐานฟาร์ม			
12.3 วิธีการจัดการสิ่งแวดล้อมฟาร์ม			
13. การจำหน่ายแพะ			
13.1 การขออนุญาตเคลื่อนย้ายสัตว์			
14. โรงฆ่าสัตว์			
14.1 การฆ่าสัตว์โดยวิธีมาตรฐานสากล			

